

The book is owned by ฤๅฉ thongchai kantithammakorn

Typed to Word Document by ฤๅฉ thongchai kantithammakorn

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

พล นิกร, กิมหงวน

ตอน

“บ่อน้ำทิพย์”

ป. อินทรปาลิต

อาหารเช้าวันนั้นสมาชิกของบ้าน “พัชรารณ” เข้านั่งโต๊ะครบถ้วนแล้วแต่ยังขาดคุณหญิงวาดอีกคนหนึ่ง ซึ่งทุกคนจะต้องรอคอยท่านในฐานะที่ท่านเป็นประมุขของบ้านนี้

สี่สหายกับสี่นางต่างสนทนากันถึงเรื่องความสวยสดงดงามของตึกใหม่หลังบ้าน “พัชรารณ” ซึ่งขณะนี้บริษัทเครื่องเรือนแห่งหนึ่งได้รับเหมาตกแต่งห้องหับต่างๆ ทั้งชั้นบนชั้นล่างของตัวตึกเป็นเงินหลายแสนบาท โต๊ะเก้าอี้เครื่องประดับห้องแต่ละชั้นสวยงามและมีราคาแพงมาก อีกไม่กี่วันพระคุณเจ้าทั้งสองคือลูกชายของคณะพรรคสี่สหายก็จะลาสิกขาบทแล้วกำหนดขึ้นบ้านใหม่ในวันเสาร์ที่ ๓๐ ตุลาคมนี้ซึ่งบัตรเชิญได้ถูกแจกจ่ายไปยังญาติมิตรโดยทั่วหน้าแล้ว งานขึ้นบ้านใหม่ของลูกชายสี่สหายจะต้องเป็นงานที่หรูหราามีเกียรติยิ่ง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวขึ้นว่า

“ตึกใหม่กับตึกใหญ่หลังนี้อยู่ห่างจากกัน ๒๗ เมตรตามที่วัดไว้ ความจริงเราน่าจะเรียกผู้รับเหมาเขามาสร้างหลังคาคลุมถนนจากตึกหลังนี้ไปตึกหลังใหม่ หน้าฝนฝนตกจะได้เดินไปมาหากันได้โดยสะดวก แดดร้อนก็ไม่เป็นไร”

นวลล่อเห็นพ้องด้วย

“จริงค่ะคุณอา นวลจะลองพูดทาบทามกับคุณอาหญิงคุณะคะ ถ้าท่านเห็นชอบด้วยนวลจะเรียกผู้รับเหมาเขามาทำหลังคาคลุมถนนคอนกรีตค่ะและนวลจะออกเงินเอง”

เสี่ยหงวนพูดขึ้นทันที

“ทำหลังคาคลุมถนนมันจะเกาะกะนั้นะซีเพราะจะต้องปีกเสาออกไปพื้นถนน รถยนต์ของลูก ๆ เราจะมาจอดที่โรงรถข้างตึกใหม่ เสียคิดว่าทำเป็นกระเช้าสวรรค์ไม่ดีหรือใช้เครื่องไฟฟ้าบังคับ ใครจะไปตึกใหม่หรือจะมาตึกใหญ่นี้ก็นั่งกระเช้าชมวิวมานในอากาศ”

ประภาหัวเราะลั่น

“มันไม่รุ่มร่ามไปหรือคะอาเสี่ย แล้วก็ถ้าบังเกิดลวดขาดคนที่นั่งอยู่ในกระเช้าก็หล่นลงมาคอหักหรือกระตุกออกนอกเนื้อเท่านั้น”

“ว้า” นิกรแหกปากร้องลั่นห้องทำให้ทุกๆ คนหันมามองคุณนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว

“อะไรวะอ้ายกร” พลถามยิ้ม ๆ

นิกรทำหน้าอหิวเหมือนม้าหมากรุก

“เลยเวลาอาหารเข้ามา ๑๐ นาทีแล้ว”

พลจูปาก

“ประเดี๋ยวซีไว้อยู่ รอคอยแม่ก่อน”

นิกรบ่นพึมพำ

“ผู้ใหญ่ให้เด็กเสียเวลารอคอยไม่ถูกเรื่องเลย ที่ถูกผู้ใหญ่จะต้องคอยเด็กเพราะเด็กวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันนี้”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ หัวเราะหึๆ มองคุณนิกรด้วยความหมั่นไส้

“น่าฟัง แล้วยังน่าตะคักด้วย”

นิกรหันไปมองคุณเจ้าแก้วซึ่งนั่งจ้องอยู่บนเก้าอี้ริมหน้าต่างคอยปรนนิบัติรับใช้

“แก้วไว้อยู่ แก่ขึ้นไปข้างบนทีเถอะวะ เรียนคุณเอาไว้ท่านรีบลงมากินข้าวเร็วๆ หน่อย ฉันหิวจนลมออกหูแล้ว”

เจ้าแก้วสั่นศีรษะแล้วยิ้มแห้งๆ

“รับประทานคุณขึ้นไปเองซีครับ ผมขึ้นไปเรียนท่านอย่างนี้ผมก็มีหวังเจ็บตัวท่านนั่นเอง อย่างน้อยก็โดนตบ”

ทันใดนั้นเองทุกคนก็ได้ยินเสียงร้องว้ายและมีเสียงใครคนหนึ่งกลิ้งลงมาตามชั้นบันไดในห้องโถงใหญ่ พล พัชรภรณ์ ใจหายวาบแผ่นพรวดลุกขึ้นยืน

“คุณแม่ตกกระไดแน่ๆ” พลร้องขึ้นดังๆ แล้วรีบวิ่งออกไปจากห้องรับประทานอาหาร

ทุกคนผลุนผลันขึ้นและรีบออกไปจากห้องรับประทานอาหารด้วยความเป็นห่วงคุณหญิงวาดผู้เป็นประมุขที่บ้าน “พัชรภรณ์” ความเข้าใจของพลถูกแล้วคุณหญิงวาดกลิ้งลงมาจากชั้นบันไดหลายชั้นนับจากชั้นพักบันไดลงมาถึงพื้นห้องโถง

พลปราดเข้ามาประคองท่าน คณะพรรคสี่สหายกับสีนางและเจ้าคุณปัจฉินึกๆ กับเจ้าแก้วต่างห้อมล้อมมองดูด้วยความวิตกเป็นทุกข์ ดร. ดิเรกรีบทรุดตัวลงนั่งข้างพลแล้วมองดูหน้าคุณหญิงวาดซึ่งกำลังร้องครางหึงๆ พลาบขมวดคิ้วนี้วหน้า

“คุณอาแก่แล้ว คุณอาไม่ใช่หนักก็พาหญิงตามโรงเรียน ไม่น่าจะกระโดดลงมาเลย”

คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรลั่น

“ใครบอกแก่ล่ะว่าฉันกระโดดลงมา พุดบ้าๆ อะไรไม่รู้ แก่จะเข้าโลงแล้วจะให้กระโดดโลดเต้นเหมือนเด็กสาวๆ ยังงั้นหรือ โอ๊ย...ขาหักแน่...โอ๊ย...ปวดเหลือเกิน”

ศาสตราจารย์ดิเรกอมยิ้ม

“เจ็บตรงไหนครับ”

คุณหญิงวาดชี้ตรงหัวเข่าข้างขวาของท่าน

“ตรงนี้ หัวเข่าอาฟาดกับลูกบันไดไฉ่ โย...ไฉ่ ญาติแม่คราวนี้ หมออยู่ประจำวันในหนังสือพิมพ์เขาตายแม่นมาก เขาว่าวันนี้จะมีอุบัติเหตุได้รับบาดเจ็บ ไม่เหมาะแก่การเดินทางไปไหน โยโยโยโยโยโยโยโยโยโย...ปวดเหลือเกิน ลูกสะบ้าคงแตกหรือหลุดแน่”

เสียงหวนลงนั่งข้างๆ คุณหญิงแล้วเลิกชายผ้าชิ้นใหม่ขึ้นแล้วมองดูหัวเข่าข้างขวาของคุณหญิงวาด บัญชีให้ศาสตราจารย์ดิเรกตรวจดู เมื่อ ดร. ดิเรกเอื้อมมือลูบคลำหัวเข่าของท่าน คุณหญิงวาดก็สะดุ้งเฮือกแล้วร้องลั่น

“โฉ่”

“ว่า” เสียงหวนเอ็ดตะโร “ร้องยังกะหมูถูกแทงคอ อดทนหน่อยซีครับ”

“ก็มันเจ็บนี่โฉ่” คุณหญิงวาดแผดเสียงแล้วร้องครางต่อไป

นิกรนั่งลงข้างคุณหญิงวาดอีกคนหนึ่ง

“ไอ้โฮ บวมเลย เอาหมอนเกาะเบาๆ สักครูก็หายครับคุณอาเหมือนกับเกาะตัวถังรถยนต์ที่บอบก่อนไปสี่”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอือก

“เกาะหัวมึงนะซี”

ดร. ดิเรกกล่าวกับพลอย่างเป็นงานเป็นการ

“อุ้มคุณอาไปที่ห้องแล็บเถอะพล กันจะตรวจดูให้ละเอียดหรือเอ็กซเรย์ดูว่ากระดูกหัวเข่าเป็นยังไงบ้าง”

พลมองดูคุณแม่ของเขาด้วยความหวังโย

“คุณแม่ขึ้นลงบันไดไม่ระวังนี่ครับ ผมเคยเตือนหลายครั้งแล้วให้จับขอบลูกกรงบันไดไว้”

“แม่ก็ระวังอยู่แล้ว แต่มันหน้ามืดเหมือนกับจะเป็นลม พอก้าวลงมาจากขั้นพักบันไดก็หน้ามืดล้มกลิ้งลงมา”

นิกรยิ้มให้คุณหญิงวาด

“เลขออกก้อย”

คุณหญิงวาดยกมือขวาตบหน้าหลานชายของท่านดังเพียะ

“นี่แน่ะทะเลิ่งนัก แกไม่ได้แสดงความหวังโยฉันเลย หรืออยากให้ฉันตายแก่จะได้ส่วนแบ่งจากมรดกของฉัน”

นายจอมทะเลิ่งยกมือขึ้นลูบคลำแก้มซ้ายของเขาแล้วยิ้มแห้งๆ ต่อจากนั้นพลก็อุ้มคุณหญิงวาดลุกขึ้นพาออกไปทางหลังตึก ทุกคนติดตามไปด้วย อุบัติเหตุของคุณหญิงวาดทำให้คณะพรรคสี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองไม่ได้สนใจกับเรื่องอาหารเช้า แม้กระทั่งนิกรก็ลืมไปชั่วขณะ

เสียงจ๊อกแจ๊กจอนแจดงอยู่ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ตลอดเวลา นายพลดิเรกได้ตรวจดูหัวเข้าข้างขวาของคุณหญิงวาดอย่างถี่ถ้วนแต่ไม่ได้เอ็กซเรย์ คุณหญิงวาดนอนอยู่บนเตียงปฐมพยาบาลปล่อยให้ ดร. ดิเรกตรวจหัวเข้าของท่านในราว ๕ นาทีนายแพทย์หนุ่มก็กล่าวกับท่านว่า

“กระดูกหัวเข้าและลูกสะบ้ายังดีครับ อาการช้ำวมที่เกิดขึ้น ก็เพราะกระแทกกับบันไดและพื้นห้อง เพียงแต่เคล็ดชอกเท่านั้น อย่างซ้ำก็อีกห้าหกวันคุณอา ก็จะเดินได้เป็นปกติ”

คุณหญิงยิ้มแห้ง ๆ

“ต้องเข้าเฟือกใหม่พ่อดิเรก ถ้าเข้าเฟือกอาไม่เอานะ”

“โน ไม่ต้องครับ กระดูกไม่หักจะเข้าเฟือกทำไม”

คุณหญิงวาดค่อย ๆ ลุกขึ้นแล้วนั่งประนมมือไหว้ท่วมหัว

“คุณพระคุณเจ้าคุ้มครองลูก ตามธรรมเนียมคนแก่ถ้ากลงมาจากบันไดอย่างนี้ ก็ต้องล้มหมอนนอนเสื่อแรมเดือนทีเดียว ดีไม่ดีหลังหักตะโพกหักหรือคอหัก”

ศาสตราจารย์จับมือขวาคุณหญิงวาด บีบมือเบา ๆ แล้วยกหลังมือของท่านขึ้นจวบแสดงความรักอย่างสูง

“อโห ใจที่ คุณอาเพียงแค่ว่าเคล็ดชอกไปเท่านั้น รู้สึกว่าหมู่นี้สุขภาพของคุณอาไม่สู้จะดีนัก ผมจะต้องคิดยาบำรุงร่างกายให้คุณอาสักพัก อย่าเพิ่งตายเลยครับ อยู่เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไพรให้พวกผมได้อบอุ่นใจไปก่อน”

คุณหญิงวาดยกมือตบศีรษะศาสตราจารย์ดิเรกเบา ๆ ท่านทำตาแดงๆ เหมือนกับจะร้องไห้

“ารู้ตัวว่าอาแก่มากแล้วพ่อดิเรก บางวันคิมน้ำยังต้องเกี่ยวเสียก่อน เอ้อ- สังขารของคนเรามันเหนียวรั้งเอาไว้ไม่ได้ อาเนี่ยยังไม่อยากตายหรอก อยากจะอยู่ให้ครบ ๒๐๐ ปี แต่ก็คงจะอยู่ไม่ถึง”

สิ้นางหัวเราะคิกคักไปตามกัน นั้นทาสบตากับคุณหญิงวาดหล่อนก็กล่าวขึ้นทันที

“คุณอาลองลุกขึ้นเดินหน่อยซิคะ นั้นอยากจะรู้ว่าคุณอาเดินได้ถนัดไหม”

คุณหญิงวาดพยุงกายลุกขึ้นยืนแล้วก้าวเท้าออกเดินกระ โผลกกระเผลกพลริบเข้าไป

ประคองท่าน

“อย่าเดินเลยครับคุณแม่ คุณแม่คงจะเจ็บปวดหัวเข้าข้างขวามาก”

คุณหญิงวาดพยักหน้า

“ถูกแล้วลูก มันปวดและเสียวปลาบบอกไม่ถูก แต่ถ้าไม่ยืนก็เห็นจะพอเดินได้”

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“พาท่านมานั่งนี่เถอะพล กันจะคิดยาบำรุงหัวใจให้ท่านสักเข็มหนึ่งและให้ท่านกินยาระงับปวดสักเม็ด คุณอาจะต้องนอนพักผ่อนอยู่ในห้องข้างบนจนกว่าจะเดินได้แข็งแรงประเดี๋ยวกันจะเอาน้ำมันถุนวดหัวเข้าให้ท่าน ทุกคนไม่ต้องเป็นห่วงออกไปกินข้าวกันเถอะ ผมจะช่วยคุณอาเอง”

ไม่มีใครยอมออกไปจากห้องทดลองของศาสตราจารย์ดิเรก นิกรลอบคือนใครต่อใครวิ่งไปหมด ประภาทำหน้าที่เป็นพยาบาลรีบต้มน้ำร้อนลวกเข็มและหลอดฉีดยาด้วยกาต้มน้ำไฟฟ้า ดร.ดิเรกเตรียมยาฉีด

ใน ๑๐ นาทีนั้นเองศาสตราจารย์ดิเรกก็ฉีดยาบำรุงหัวใจให้คุณหญิงวาดเข็มหนึ่งและให้ยาละลายปวดท่อนหนึ่งเม็ด ต่อจากนั้นเขาก็ใช้น้ำมันชนิดหนึ่งนวดหัวเข่าข้างขวาให้ท่าน

พลก๊ับเสีหงวนช่วยกันหิ้วปีกพาคุณหญิงวาดออกไปจากห้องทดลอง และพาท่านขึ้นไปข้างบนของตัวตึก เพื่อให้ท่านพักผ่อนอยู่ในห้องของท่านตามคำสั่งของศาสตราจารย์ดิเรกทุกคนติดตามไปด้วย นันทาสั่งให้สาวใช้ผลัดเวรกันเฝ้าปรนนิบัติรับใช้คุณหญิงวาดคนละ ๒ ชั่วโมง ประไพกับนวลล่อช่วยกันจัดอาหารเช้าขึ้นไปให้ท่าน ทุกคนต่างวิ่งวุ่นไปตามกัน

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วบ้าน "พัชรภรณ์" เทาที่คุณหญิงวาดได้รับอุบัติเหตุพลัดตกบันไดในห้องโถง พวกคนใช้ชายหญิงตลอดจนคนสวนผลัดเปลี่ยนกันขึ้นไปเยี่ยมท่านด้วยความจงรักภักดี แต่อาการของคุณหญิงวาดไม่มากมายอะไรนักเพียงแต่หัวเข่าข้างขวาขัดยอกบวมช้ำอันเป็นเหตุให้ท่านเดินไม่ถนัด

เป็นอันว่าอาหารเมื่อเช้ามื้อนั้นกินเวลาไปประมาณครึ่งชั่วโมง

๘.๐๐ น. วันนั้นเอง ขณะที่คุณหญิงวาดนั่งพักผ่อนอยู่บนเตียงของท่านและกำลังสนทนากับสิ่งนางซึ่งรวมกันอยู่บนโซฟาริมผนังตึก นิกร การุณวงศ์ ของเราก็พาตัวเดินเข้ามาในห้องในบทบาทของแพทย์แผนโบราณชั้นดี เขานุ่งผ้าพื้นสีหมากสุกโจงกระเบนสวมเสื้อราชประแตนกลัดคุม ๕ เม็ดแบบข้าราชการหรือขุนนางสมัยก่อน มือขวาถือกระบี่ปาด้ามยาเก่าคร่ำคร่า ผัดหน้าขาววอกและสวมแว่นตาแบบคนแก่แต่กระจกแว่นอยู่ต่ำกว่าระดับลูกนัยน์ตา

"อู๋ตาย" ประไพร้องลั่น "ตัวอะไรคะนั้น"

นิกรสะอึ้งโหยง

"หน้อยแน่ ผัวแท้ ๆ ถามว่าตัวอะไร เออเนาะ"

คุณหญิงวาดทำตาปริบๆ มองดูหลานชายของท่านอย่างขบขันและเศร้าใจ

"แจะจะไปประกวดแฟนซีที่ไหนวะ นิกร"

นิกรเดินเข้ามาหาและยิ้มให้ท่าน

"ผมเป็นหมอบุรณาก็แต่งตัวอย่างนี้ซีครับ ทำอะไรให้มันถูกต้องกาลเทศะคนเราเวลามีเคราะห์ก็ได้รับบาดเจ็บหรืออันตรายได้โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ต้องลมเพลมพัดหรือถูกของถูกคุณก็ได้ ผมก็ได้เล่าเรียนวิชาแผนโบราณมาขอให้คุณช่วยตรวจรักษาให้คุณอาเถอะครับ ดิเรกมันรักษาแบบสมัยใหม่หรือรักษาแบบหมอฝรั่ง ผมรักษาแบบหมอไทยหรือหมอบุรณ อ่าลืมน่าปู่ตายของเรามีชีวิตอยู่ได้จนมีลูกหลานเต็มเมืองก็เพราะยาไทยโบราณหรือความสามารถของหมอบุรณนะครับ"

คุณหญิงวาดโบกมือไล่ นิกร

“แกไปเถอะ ไปตรวจงานหรือไปทำงานตามหน้าที่ของแก เมื่อพ่อดิเรกเขารับรองว่า กระดูกไม่หักเพียงแต่หัวเข่าบวมเคล็ดขอก แกก็ไม่ต้องช่วยอาหารอก”

นิกรชักฉิว

“อ้อ นี่หมายความว่า คุณอาไม่เลื่อมศรัทธาเลื่อมใสหมอโบราณหรือยาไทยยังงั้นหรือครับ”

คุณหญิงวาดหัวเราะเบา ๆ

“ฉันไม่ได้พูดอย่างนี้ ทำไมอาจะไม่เลื่อมใสแพทย์แผนโบราณเพราะอาก็เป็นคนแก่ หัวโบราณคนหนึ่ง เมื่ออาออกเจ้าพละนะใช้หมอดำแยที่ใช่ไม่รวกตัดสายสะดือ หมอดำแยก็ชาวบ้าน เราเนี่ยเองไม่ได้เล่าเรียนวิชาผดุงครรภ์อะไรหรอก”

นิกรทำหน้าเหยเก

“อาไม่รวกตัดสายสะดือหรือครับ”

“อะ สมัยนั้นเขานิยมกันอย่างนั้น หมอดำแยทุกคนเขาใช้ไม่รวกตัดสายสะดือ”

“ตัดสะดือคุณอาหรือครับ”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอือก

“สะดืออ้ายพลไวย ชะ ชะ แกเป็นหมอโบราณมีประกาศนียบัตรและมีใบอนุญาตประกอบโรคศิลปะแต่แกไม่รู้ว่หมอดำแยตัดสะดือใคร”

นิกรหัวเราะ

“ก็ผมรู้ข้อสอบก่อนสอบนี่ครับ”

คุณหญิงวาดโบกมือไล่หลานชายของท่าน

“แกจะไปไหนก็ไปเถอะอย่ามากวนใจอาเลย อาจะปรึกษากับแม่สี่คนนี่เกี่ยวกับงานขึ้นบ้านใหม่ของท่าน อีกไม่กี่วันท่านก็จะสึกแล้ว พอกลับมาบ้านก็ขึ้นบ้านใหม่ในวันนั้น”

นิกรว่า “ให้ผมเอาแป้งพอกหัวเข่าคุณอาเสียหน่อยไม่ดีหรือครับ เพราะห้ห้ามยามร้ายคุณอา อาจถูกลมเพลมพัดมีอะไรอยู่ในตัวคุณอาผมจะได้เรียกออกมา บางทีอาจจะได้กระดูกผีลักขึ้นหรือเส้นผมกลุ่มหนึ่ง”

“แหม ฉันรำคาญแกจริง ไวยพับผ้าชี บอกให้ออกไป”

นิกรมองดูคุณหญิงวาดอย่างเคือง ๆ

“ดีแล้ว คุณอาอย่ามาขอความช่วยเหลือผมก็แล้วกัน คุณอาไม่เลื่อมใสผมก็ไม่ใช่ไร แต่คุณอาจะต้องขอร้องให้ผมรักษาคุณอาถ้าหากว่าใครเขาเสกเนื้อเค็มหรือ ไต่เก้าเข้ามาเข้าห้องคุณอา”

“เข้าห้องแคะซี่ ฉันไม่ได้ไปทำอะไรให้ใครเขาแต่ใครอนไม่มีใครเขาทำอะไรฉันหรอก ฉันเกิดมาไม่เคยมีศัตรู เพื่อนฝูงญาติพี่น้องล้วนแต่รักใคร่ฉันทั้งนั้นแม้กระทั่งเพื่อนบ้าน ใกล้เรือนเคียง”

นิกรเดินเข้ามาหาสีนาง

“อ่า-ใครป่วยไข้ไม่สบายมีอาการเจ็บปวดอย่างไรอยากจะให้ผมรักษาบ้างก็บอกผมเถอะ
ครับไม่ต้องเกรงใจ”

นั่นทามองคุณน้องชายร่วมสายโลหิตของหล่อนอย่างขบขัน

“ถ้าในโลกนี้มีแกเป็นหมอยู่เพียงคนเดียว ฉันยอมตายดีกว่าที่จะให้แกรักษาฉัน”

นิกรเคঁหน้าเราะ

“คุณูก เดี่ยวเสกโซฟาเข้าห้องเสียเลย” พูจจบเขาก็หมุนตัวกลับถือกระเป๋าข้ามยาพาตัวเดิน
ออกไปจากห้องส่วนตัวของคุณหญิงวาด

**ตลอดเวลา ๓ วันที่ผ่านมาอาการปวดบวมและขัดยอกที่หัวเข่าข้างขวาของ
คุณหญิงวาดไม่ดีขึ้นทั้ง ๆที่ศาสตราจารย์ดิเรกได้เอาใจใส่ให้การรักษาพยาบาลอย่างดี
ที่สุด** เขาบอกกับเพื่อนเกลอของเขาและสีกางว่า เท่าที่อาการของท่านยังทรงอยู่ก็เนื่องจากความมี
อายุของท่านนั่นเอง อย่างไรก็ตามเขารับรองว่าคุณหญิงวาดจะหายเป็นปกติและเดินได้ถนัดภายใน
๑0 วันนี่ซึ่งเขาจะใช้รังสีช่วยในการรักษากระดูกและอาการบวมซ้ำ

วันนั้นตรงกับวันศุกร์ตอนเย็น

เวลาประมาณ ๑๖.๓0 น. มีสามีภริยาในวัยอมและหง่อมคู่หนึ่งมาเยี่ยมคุณหญิงวาด
ประกาได้นำขึ้นไปพบกับคุณหญิงวาดที่ห้องนอนของท่าน สองสามีภริยานี้คือลุงอ่ำกับป้าอ่วมมี
อาชีพทำตุ๊กตาดินขายซึ่งตุ๊กตานี้เหมาะแก่การถวายเจ้าพ่อเจ้าแม่หรือศาลพระภูมิ สองสามีภริยานี้
ยากจนมากเช่าที่ดินของคุณหญิงวาด ๓0 ตารางวา ปลูกเรือนเล็ก ๆ อยู่อาศัยในซอย “ประสิทธิ์
นิติศาสตร์” หลังบ้าน “พัชรารณ” และเคยได้รับความช่วยเหลือจากคุณหญิงวาดมามากมาย
จนกระทั่งในระยะหลังนี้คุณหญิงวาดมีเมตตาสงสารคิดค่าเช่าที่ดินเพียงเดือนละบาทเดียวเพื่อให้
เป็นไปตามกฎหมายเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ที่ดินของท่าน

ป้าอ่วมมีของมาเยี่ยมใส่ถาดพลาสติกมาด้วยคือกล้วยหอมหนึ่งหวีและปลาช่อนแห้งอีก ๒
ตัวแสดงความกตัญญูกตเวทิต่อคุณหญิงวาด

เมื่อประกาพาสองตายายเข้ามาในห้องนอนอันกว้างขวางหรรหาคคุณหญิงวาดซึ่งกำลังนั่งอยู่
บนเตียงนอนและกำลังสนทนากับนันทาก็จ้องมองดูลุงอ่ำกับป้าอ่วมอย่างตื่น ๆ ลุงอ่ำป่วยเป็น
อัมพาตมาเกือบ ๓ เดือนแล้วนั่ง ๆ นอน ๆ อยู่ที่บ้านไปไหนไม่ได้ และเมื่อสัปดาห์ที่แล้วคุณหญิง
วาดยังได้ไปเยี่ยมลุงอ่ำที่บ้านและให้เงินไว้ใช้ ๒00 บาทด้วยความเมตตาสงสาร

“นายอ่ำ” คุณหญิงวาดอุทานขึ้นดัง ๆ “แกหายป่วยเดินเหินได้แล้วหรือนี่”

สองสามีภริยาตรงเข้ามาทูลดวลนั่งพับเพียบ ป้าอ่วมวางถาดลงบนพื้นดินแล้วสองสามี
ภริยาก็อประนมมือไหว้คุณหญิงวาดอย่างนอบน้อมที่สุดและหันไปไหว้นันทาด้วย

“กระผมหายแล้วขอรับ ทราบข่าวเมื่อเย็นวานนี้เองว่าคุณหญิงวาดตกบันไดตีขาแพลงเดินไม่ได้ กระผมกับอ่วมตกใจมากเป็นอย่างไรบ้างขอรับ”

คุณหญิงวาดยิ้มเล็กน้อย

“หัวเข่ามันปวดและบวมและกระดูกเคลื่อนทำให้อีกเสบเดินไม่ได้ แต่พ่อดิเรกเขารับรองว่าอย่างช้าอีก ๑๐ วันก็คงหายเป็นปกติ ขอบใจมากนะที่แก่กับแม่อ่วมมีแก่ใจมาเยี่ยมฉัน แต่ว่าทำไมจะต้องมีข่าวของมาให้ฉันด้วย เพียงแต่น้ำใจของแกสองคนฉันก็ชื่นใจแล้ว”

หญิงชราเจ้าของร่างอ้วนจ้ำม่ำประนมมือไหว้ระหว่างอกแล้วกล่าวว่า

“คุณหญิงมีพระเดชพระคุณต่อดิฉันกับพี่อย่างสิ้นเหลือก็ต่อหาอะไรมาฝากท่านนิด ๆ หน่อย ๆ เจ้าค่ะ”

ประภายักเพ็ดชวนนันทาออกไปจากห้องนอนของคุณหญิงวาดเพื่อเปิดโอกาสให้สองสามีภริยาสนทนากับคุณหญิงตามลำพัง คุณหญิงวาดมองดูชายชราเจ้าของร่างบอบบางด้วยความแปลกใจและสนใจ

“แกกินยาอะไร หรือได้หมอดีที่ไหนล่ะ นายอ่า ถึงหายป่วยเร็วอย่างนี้ เมื่อวันที่ฉันได้ไปเยี่ยมแกวันนั้นปากแกยังเปื้อนอยู่ มือข้างซ้ายก็ตายเคลื่อนไหวไม่ได้ ต้องนั่งถัดอยู่หน้าระเบียงเรือน”

“ครับผม กระผมกำลังจะกราบเท้าเรียนให้คุณหญิงทราบเดี๋ยวนี้แหละขอรับ กระผมไม่ได้กินยาดิฉันมีหมอดีรักษากะผมหรือขอรับ ที่หายป่วยอย่างไม่น่าเชื่อก็เพราะกระผมได้กินน้ำทิพย์เข้าไปเพียงสองสามอีกเท่านั้น กระผมชวนอ่วมมากกราบเท้าท่านก็ตั้งใจจะมาเรียนให้ท่านทราบด้วย”

“หา ว่ายังงั้นนายอ่า แกว่าแกกินน้ำทิพย์.....”

“ครับผม”

“น้ำทิพย์อะไรที่ไหน”

ชายชรายิ้มละไมแลเห็นแต่เหงือก สายตาที่มองดูคุณหญิงวาดนั้นเต็มไปด้วยความเคารพรักและกตัญญูอย่างสูงสุด

“น้ำทิพย์ที่สระใหญ่วัดโกสินารายณ์เมืองกาญจน์ขอรับ”

คุณหญิงวาดทำหน้าฉงน

“น้ำทิพย์.....”

“เจ้าค่ะ” ป้าอ่วมพุกยิ้ม ๆ “คุณหญิงไม่ได้อ่านข่าวในหนังสือพิมพ์หรือเจ้าค่ะ”

“เปล่า ฉันไม่มีใครได้อ่านหนังสือพิมพ์หรือเพราะเบื่อข่าวปล้นกันฆ่ากัน หรือจี้ไขกัน ล้วนแต่ข่าวของพวกทุจริตมิฉฉาชีพทั้งนั้น”

“เจ้าคะ สระน้ำที่วัดโกสินารายณ์เป็นสระน้ำอันศักดิ์สิทธิ์เจ้าคะ ผู้คนหลังไหลไปที่นั่นมีดฟ้ามั่วฝนวันหนึ่งนับจำนวนหมื่นเชียวเจ้าคะ ทำให้ชาวบ้าน โป่งรำรวยขึ้นเพราะอาหารขายดีและพวกภรรยาจากบ้าน โป่งไปวัดโกสินารายณ์ก็มีรายไ้มากมายรำรวยไปตามกัน”

คุณหญิงวาดขวัดคิ้วเข้าหากัน ท่านเปลี่ยนสายตามาที่ชายชรา

“ฉันสนใจเรื่องสระน้ำทิพย์ที่นั่นแล้วซี เล่ารายละเอียดให้ฉันฟังซินายอ้า”

“ครับผม ความเป็นมาจะมีมาอย่างไรกระผมก็ไม่ทราบขอรับ ทราบแต่ว่าหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าผู้คนไปที่วัดโกสินารายณ์ไปเอาน้ำในสระที่วัดนั้นรักษาโรค ใครเป็นโรคอะไรได้กินน้ำในสระนั้นก็หาย”

คุณหญิงวาดลืมตาโพลง

“ยังงั้นหรือ”

“ครับผม รักษาโรคได้ทุกชนิดขอรับ เป็นโรคประสาท เป็นมะเร็ง โรคเบาหวาน ง่อยเปลี้ยเสียวขาเดินไม่ได้ ตาเจ็บจวนจะบอด โรคลมขัดข้อปวดเมื่อยเคล็ดขัดยอก เป็นแผลเป็นฝีหรือจะเป็นโรคอะไรก็ตามถ้าได้กินน้ำในบ่อน้ำทิพย์และเอาล้างหน้าทาตัวก็จะหายป่วยจากโรคนั้นทันที เป็นโรคผิวหนังกลากเกลื้อนขี้เรื้อนกวางหูหน้าตาเล่อก็หายขอรับ ทาปูนหายปับหรือทาเข้าหายเข็น”

คุณหญิงวาดรู้สึกเลื่อมใสอย่างยิ่ง

“แกก็เลยไปที่วัดโกสินารายณ์ที่ว่า”

“ครับผม ตอนแรกเพื่อนบ้านเขาเล่าให้ฟังกระผมไม่เลื่อมใสหรือขอรับ ใจคิดว่าเป็นไปไม่ได้ที่น้ำในสระนั้นจะรักษาโรคได้ทุกอย่าง ต่อมาหลานชายของกระผมมันขับรถเมล์สายสถานีขนส่งสายใต้ไปบ้านโป่งมันมาหากระผมอ่อนวอนให้กระผมไปที่วัดโกสินารายณ์ครับผม กระผมก็เลยชวนอ่วมไปกับมัน ไปลงรถที่บ้านโป่งแล้วขึ้นรถต่อไปอีกขอรับไปตามทางหลวงบ้านโป่งเมืองกาญจน์อยู่ระหว่างครึ่งทางเห็นจะได้ ตอนที่กระผมไปเขายังไม่ห้ามรถขอรับ ปล่อยให้รถเข้าไปจนถึงวัดแต่เดี๋ยวนีเขาห้ามรถแล้ว รถต้องจอดปากซอยเข้าวัดและต้องเดินไปราว ๔๐ เส้น”

“แล้วยังไง” คุณหญิงซัก “แกไปถึงบ่อน้ำทิพย์ที่วัดนั้น.....”

“ครับผม ไปถึงก็จุดธูปเทียนอธิษฐานแล้วก็ตักน้ำในบ่อหรือในสระมากินรวดสี่กระรวดตามตัวของกระผมด้วย ภายในครึ่งชั่วโมงเท่านั้นแหละขอรับ กระผมก็ลุกขึ้นเดินได้คล่อง แขนขาเหยียดได้ เคลื่อนไหวได้เหมือนกับคนธรรมดา ปากก็หายเปื่อยขอรับด้วยอำนาจแห่งความศักดิ์สิทธิ์ของน้ำทิพย์ในบ่อนั้น อ่วมมันปวดเมื่อยตามตัวมาแรมปีกินน้ำเข้าไปเพียงอีกเดียว ก็หายเมื่อย กระฉับกระเฉงเหมือนเด็กสาวๆ กระผมกับอ่วมมีชีวิตชีวาเพราะน้ำทิพย์ขอรับ กระผมมาเยี่ยมคุณหญิงก็เพื่อที่จะกราบทำอ่อนวอนให้คุณหญิงไปที่วัดโกสินารายณ์ ไปอธิษฐานแล้วกินน้ำทิพย์เอาน้ำในบ่อทาขาข้างที่ปวดบวม กระผมรับรองว่าคุณหญิงจะเดินได้คล่องแคล่วหายเจ็บปวดทันที”

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้

“เอ-เข้าที่แสะ ฉันไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนเลย ได้ยินแม่หลาน ๆ ลีคนเขาพูดเหมือนกัน เรื่องบ่อน้ำวิเศษแต่ไม่ได้สนใจซักถาม ผู้คนหลังไหลไปที่นั่นมากมายเชียวหรือ”

ป้าอ่วมตอบแทนสามี

“มีดฟ้ามัวฝนเลยเจ้าคะ มาจากประจวบ เพชรบุรี ราชบุรี นครปฐม สมุทรสาคร สมุทรสงคราม ที่ไปจากกรุงเทพฯ วันหนึ่ง ๆ ก็นับพันเจ้าคะ บ้างก็ไปรถเก๋งบ้างก็เช่ารถแท็กซี่หรือเหมารถโดยสารไปกันเป็นหมู่พวก ที่วัดโกสินารายณ์ครีครั้นยิ่งกว่ามีงานวัดตามวัดใหญ่ ๆ อีกเจ้าคะ ข้าวแกงเครื่องคัมขนมข้าวต้มขายดีเป็นเทน้ำ ทำให้วัดมีรายได้ไม่น้อยเพราะใครๆ ก็เต็มใจบริจาคเงินบำรุงวัดเจ้าของสระน้ำทิพย์ พระสงฆ์องค์เจ้าหลังไหลไปมากมายเจ้าคะ เจ็บไข้ได้ป่วยเป็นอะไรก็หายทันทีเมื่อได้กินน้ำทิพย์ในบ่อนั้นเข้าไป แต่ต้องไปเองเจ้าคะ ถ้าให้คนไปเอามาให้น้ำทิพย์ในบ่อนั้นก็อาจจะหมดความศักดิ์สิทธิ์ เพราะจะต้องไปจุดธูปเทียนอธิษฐานเสียก่อน”

ลุงอ่ำว่า “น่าประหลาดจริงๆ ขอรับ กระผมคิดว่ากระผมคงเป็นง่อยตลอดชีวิตแต่แล้วก็เป็นบุญของกระผม กระผมหายป่วยจากอัมพาตก็ด้วยน้ำทิพย์ที่วัดโกสินารายณ์นั่นเอง”

“นั่นนะซี เป็นบุญของแกแล้วนายอ่ำ ฉันรู้สึกตื่นเต้นสนใจมากทีเดียว ฉันไปแน่”

ชายชราขี้มเล็กน้อย

“ดีสิครับคุณหญิงจะได้หายป่วยเดินเหินได้ ปวดเมื่อยตามตัวก็จะหายไปตอนนี้ผู้คนที่ยังหลังไหลไปที่บ่อน้ำทิพย์ทุกวันแหลหะขอรับ เมื่วานหลานมันมาเยี่ยมกระผมมันบอกว่ารถเมล์จากขนส่งสายใต้ไปบ้านโป่งคนแน่นทุกเที่ยวทั้งไปและกลับ และรถที่บ้านโป่งไปเมืองกาญจน์ก็เบียดเสียดเขียดอัดกัน คนหัวสมัยที่ไม่เชื่อถือมีจำนวนไม่น้อยที่ลองไปรักษาตัวกินน้ำทิพย์ที่บ่อนั้นไม่ว่าจะเป็นโรคอะไรก็หายขอรับ ขวาก็เลยแพร่ไปทั่วประเทศ คนที่อยู่หัวเมืองไกลพากันไปบ่อน้ำทิพย์ไม่ใช่น้อย”

“เป็นบ่อเล็ก ๆ หรือบ่อใหญ่” คุณหญิงวาดซัก

“ใหญ่มากขอรับ ไม่น่าจะเรียกบ่อหรือสระหรือขอรับ น่าจะเรียกว่าบึงมากกว่า แต่เขาเรียกกันว่าบ่อหรือสระ น้ำในสระมีไม่มากนักแต่ถ้าฝนตกน้ำก็คงเพิ่มขึ้น ขณะนี้ฝนตกชุกหน่อย คุณหญิงไปเถอะขอรับ”

“ไปนะไปแน่ แต่ว่าทางแยกเข้าวัดที่แถวนี้เป็นระยะทางที่ต้องเดินเข้าไปตั้ง ๔๐ เส้นมันไม่ใช่ใกล้นะนายอ่ำ ฉันเดินไม่ได้จะทำอย่างไร”

“โธ-คุณหญิงมีบ่าวไพร่ศิคนไซเยอะแยะขอรับ หาก่อ้อไปแล้วให้คนใช้ช่วยกันหาม หรือมาย้างคนแถวนั้นเขาช่วยหามก็ได้ กรุณาไปที่วัดโกสินารายณ์เถอะครับคุณหญิงจะได้หายป่วย”

คุณหญิงวาดขี้มเล็กน้อย ก่อนที่ท่านจะพูดอะไรเสียงแตรรถยนต์คันหนึ่งก็ดังขึ้น ท่านจำเสียงแตรรถคาดิลแล็กเก็งของเสี่ยหงวนได้ดี

“ลูกหลานของฉันเขากลับมาจากทำงานแล้ว คีละ ประเดี้ยวเขาขึ้นมาฉันจะชวนเขาไปวัด
โกสินารายณ์ พรุ่งนี้วันเสาร์เขาหยุดงานกันด้วยเหมาะทีเดียว”

ป้าอ่วมพยักเพยัคกับสามีของหล่อน

“กลับกันหรือตา คุณๆ ท่านจะได้คุยกับคุณหญิง”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้นทันที

“เดี้ยวซีจะรีบร้อนไปไหนละ ถ้ายังงั้นฉันจะชวนนายอ่ำไปด้วย อ้า --- ฉันกำลังตื่นตื่น
สนใจกับน้ำทิพย์ที่วัดโกสินารายณ์มาก แกเข้าใจว่าอย่างไรนายอ่ำความศักดิ์สิทธิ์ของน้ำในบ่อเกิด
เพราะพุทธานุภาพยังงั้นหรือ”

ชายชรานิ่งอึ้งไปสักครู่

“กระผมกราบเรียนไม่ได้ขอรับ กระผมถามพระที่วัดนั้นแล้วท่านก็อธิบายไม่ได้เหมือนกัน
แต่คนเก่าที่นั่นคนหนึ่งบอกว่าถ้าเกิดจากพุทธานุภาพก็เกิดจากเทพยดา อารักษ์บันดาลให้น้ำในสระ
นั้นมีความศักดิ์สิทธิ์ เพื่อจะได้ช่วยทุกข์ผู้คนที่เจ็บไข้ให้หายป่วย”

“อ้อ ก็น่าจะเป็นอย่างนี้แหละนายอ่วม อยากรู้ก็ตาม พวกหัวสมัยใหม่ เขาคงไม่เชื่อถือ
เห็นเป็นเรื่องขบขัน หรือเป็นความโง่เขลาของผู้ที่มีศรัทธา สำหรับฉันนะเชื่อแนฉันเชื่อเสมอว่า
ความศักดิ์สิทธิ์มหัศจรรย์หรือปาฏิหาริย์นั้นยังมีอยู่ พุทธานุภาพหรือเทวัญบันดาลให้เป็นไปนั้น
ไม่ใช่เรื่องเหลวไหล ศรัทธาของคนเราอยู่ที่จิตใจด้วย เราไม่นับถือหรือมีศรัทธาเราไปดิเตียนคนอื่น
เขาที่เขาเคารพนับถือศรัทธามันก็ไม่ถูก”

“ครับผม คุณหญิงพูดถูกขอรับ กระผมเชื่อถือในเรื่องพุทธานุภาพและอำนาจของเทพยดา
สิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่เสมอ”

คุณหญิงวาดยกมือลูบคลำหัวเข่าข้างขวาของท่านซึ่งมันยังอักเสบบวมช้ำอยู่

“ยังปวดอยู่หรือเจ้าคะ” ป้าอ่วมถาม

“ฮือ”

“โธ — คุณหญิงเคราะห์ร้ายแท้ ๆ พวกชาวบ้านแถบนี้ก็โง่เขลาจนเกินความจริง”

“หา เขายังไงแม่อ่วม”

“เขาว่าคุณหมอดิเรก จะตัดขาคุณหญิงตอนเย็นวันนี้แหละเจ้าคะ”

“แล้วกัน พ่อดิเรกไม่ได้คิดที่จะตัดแข้งตัดขาคันเลยหัวเข่าฉันไม่ได้หักนะ เพียงแต่ปวด
บวมเท่านั้นเอง”

ทันใดนั้นเองสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกาก็พากันเข้ามาในห้องนอนของคุณหญิงอย่างร้อน
รนซึ่งเจ้าแห้วติดตามด้วย คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกาย่างกายสาทลเรียวร้อยฟุ้งกลับมา
จากโรงแรม “สี่สหาย” ระหว่างนี้ทุกคนรีบกลับมาบ้านวันหน้าเพราะเป็นห่วงคุณหญิงวาดนั่นเอง

ลู่อ่ากับป้าอ่วมต่างยกมือไหว้สวัสดีกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ โดยทั่วหน้ากัน ทุกคนมองดูชายชราอย่างตื่น ๆ

“ลู่” เสียงหงวนร้องขึ้นดัง ๆ “ลู่หายป่วยจากอัมพาตแล้วหรือ”

“ครับ หายมาสามสี่วันแล้วครับ”

ดร. ดิเรกถามขึ้นทันที

“ได้หมอที่ไหนมารักษาหรืออย่างไร”

ลู่อ่วมยิ้มให้นายพลดิเรก

“มิได้ครับคุณหมอ ผมหายเพราะผมได้กินน้ำทิพย์ที่บ่อน้ำวัดโกสินารายณ์ครับ”

ดร. ดิเรกอ้าปากหวอ

“หายเพราะน้ำทิพย์ที่กำลังเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์นะหรือ”

“ครับ”

สี่สหายต่างนั่งรวมกันบนโซฟาใหญ่ เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินมานั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงนอนของคุณหญิงวาด

“เป็นยังไงบ้างครับคุณหญิง”

“ก็ยังปวดอยู่ค่ะ ที่มันบวมก็ยังไม่ยุบ ดิฉันตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว พรุ่งนี้ดิฉันจะชวนเจ้าคุณและเจ้าสี่คนนี้ไปบ่อน้ำทิพย์ที่เมืองกาญจน์ อ้า—ที่วัดโกสินารายณ์แ่นะค่ะ”

“โน” ศาสตราจารย์ดิเรกเอ็ดตะโรลั่น “น้ำในบ่อนั้นมีเชื้อโรคร้อยแปด นับตั้งแต่บิด ไข้ รากสาด หรืออหิวาตกโรค อย่าเสี่ยงเลยครับคุณอ่า”

คุณหญิงวาดชักฉิว

“เธอเห็นหรือเปล่าว่านายอ่าหายจากอัมพาตเดินเหินได้และมาเยี่ยมมาได้ ก็เพราะนายอ่าไปที่วัดโกสินารายณ์ไปอธิษฐานแล้วกินน้ำทิพย์ในบ่อนั้น พอกินเข้าไปครู่เดียวก็เดินได้คล่องแคล่วแขนขาเคลื่อนไหวได้วิ่งรอบสระน้ำตั้ง ๒๐ รอบอย่างสบาย เธอก็อ่านหนังสือพิมพ์ทุกวัน ถ้าน้ำในบ่อนั้นไม่ศักดิ์สิทธิ์จริงผู้คนเขาจะหลงไหลไปทำไม เสียทั้งเวลาเสียทั้งค่ารถ คนง่อยเปลี้ยเสียขาไปถึงนั้นได้กินน้ำทิพย์ก็หาย กินปุ๊บหายปั๊บหรือกินเข้าหายยืน อาต้องไปแน่ ๆ อยากจะเดินได้เร็วๆ และน้ำทิพย์นั้นนะแก้ปวดเมื่อยตามตัวด้วย แก้โรคได้สารพัด”

ศาสตราจารย์ดิเรกทำหน้าที่เหยง เขยักไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้างแต่ไม่ยอมพูดอะไรอีกอย่างใดก็ตามเขารู้สึกแปลกใจมากที่ลู่อ่าหายจากอัมพาตอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้

พล, นิกร, กิมหงวน และเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างชักใช้ไล่เสียงลู่อ่าเกี่ยวกับเรื่องบ่อน้ำทิพย์ซึ่งชายชราเล่าให้ฟังโดยละเอียด ในที่สุดนิกรก็กล่าวกับคุณหญิงวาดว่า

“ผมสนับสนุนคุณอ่าครับ คุณอ่าควรไปที่วัดโกสินารายณ์เพื่ออธิษฐานและกินน้ำทิพย์ในบ่อนั้น เอน้ำทาหัวเข้าที่ปวดบวมก็คงจะยุบหายเป็นปรกติลุกขึ้นเดินหรือก็ได้สบาย ผมได้ยินเขา

โจษจันเหมือนกันครับ คนตาเหล่วักน้ำในบ่อใส่ตาแป๊ะเดียวหายเหล่ได้ เป็นโรคอะไรๆ ก็หาย” แล้วนิกรก็กล่าวกับคณะพรรคของเขา “พຽ່ງนี้ไปบ่อน้ำทิพย์กันเถอะวะ นึกว่าไปเที่ยวบ้านโป่งแล้วเลยไปเที่ยวเมืองกาญจน์ด้วย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัน ไปมองคุณนิกร

“แต่คุณหญิงท่านเดินไม่ได้นะ ไวยกร รณะเขาไม่ให้เข้าไปในวัดแล้ว ทางแยกจากทางหลวงไปถึงวัดโกสินารายณ์ตามข่าวในหนังสือพิมพ์เป็นถนนลูกรังแคบๆ และลึกลงไปจากทางหลวงเกือบสองกิโล ถ้าเราพาคุณหญิงไปเราจะทำอย่างไร”

นิกรอมยิ้ม

“จะยากอะไรครับ ผมสี่คนผลัดกันให้คุณอาขี่คอกไปคนละร้อยเมตรจนกว่าจะถึงวัด”

ป้าอ่วมหัวเราะก๊าก

“คืคะ”

“ไม่เอา” คุณหญิงวาดเอ็ดตะโร “แก่จะตายแล้วยังจะให้ฉันขี่หลังเล่นตั้งเตกกับพ่อพวกนี้ ขายหน้าเขาแน่ ประเด็ยมันพาคันควบไปอย่างม้านันก็แย่นั่น”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้อง เสียงหวนพุดพลาจหัวเราะพลาจ

“เราทำแก้อื้อใส่รถไปซึ่ครับคุณอา เอาไม้ไผ่สองลำยาวลำละ ๒ เมตร ผูกติดกับแก้อื้อนวมมัดให้แน่น พอลงจากรถเราจะช่วยกันประคองคุณอาให้นั่งแก้อื้อแล้วผมสี่คนจะช่วยกันหามคุณอาไป”

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้

“ถ้ายังงี้ก็ตกลง ค่อยยังชั่วหน่อย”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“เข้าที่ตีเหมือนกันครับ นึกว่าแห่งางสงกรานต์ ถ้าจะให้ตีควรจัดขบวนเตรียมไปด้วย มีธงทิวพัดโบกจามร มีปี่ไฉนกลองชนะหรือเปิงพรวด”

คุณหญิงวาดอดหัวเราะไม่ได้

“อ้ายจ้อกกระรอกนี่พุดอะไรเป็นเล่นเสมอ อ้า—พຽ່ງนี้แกสี่คนรับเป็นธุระหน่อยเถอะ ฉันจะได้เดินเหินได้เสียที นั่งแกร่วอยู่ในห้องอย่างนี้ไม่ได้ค่าพวกคนใช้ในบ้านเปรี้ยวปากเหลือเกิน”

พลมองดูเพื่อนเกลอของเขา

“ถ้าเอาแก้อื้อนวมผูกติดกับไม้ไผ่ไปด้วยก็ต้องเอารถบรรทุกคันเล็กของโรงแรมไปอีกคันหนึ่งให้อ้ายแห้วขับไป”

เสียงหวนพุดหน้ารับทราบ

“จะยากอะไรละ โทศัพท์ไปที่โรงแรมบอกให้คนรถมันขับมาให้เราพຽ່ງนี้ตีเหมือนกัน ไวยกัณอยากเห็นบ่อน้ำทิพย์และผู้คนที่ล่งไหลไปที่นั่น ถ้าคุณอากินน้ำทิพย์แล้วแข่งขาหายบวมมันก็เป็นเรื่องที่น่ามหัศจรรย์ที่สุด”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“จะแปลอะไรพ่อหงวน นายอำเป็นอัมพาตเดินไม่ได้ ไปถึงที่นั่นจุดรูปเทียนอธิษฐานกินน้ำในบ่อนั้นแล้วอาบเท้า เพียงครึ่งชั่วโมงนายอำก็เดินได้เหมือนคนธรรมดา ใคร ๆ เขาป่วยไข้ไปถึงนั้นก็หายทั้งนั้น พรุ่งนี้เหลวไม่ได้นะบอกเสียก่อน แล้วเจ้าคุณต้องไปด้วยนะคะ”

เจ้าคุณป๋อจนี่ก็ฯ หัวเราะหึ ๆ

“ไปซีครับ ผมก็อยากเห็นบ่อน้ำทิพย์ที่นั่น”

เสียงพิมพ์คำดังขึ้นทั่วห้อง อย่างไรก็ตามศาสตราจารย์ดิเรกนั่งนิ่งเฉยไม่ยอมปริปากพูดออกความเห็นอะไรเลยเกี่ยวกับบ่อน้ำทิพย์ที่วัดโกสินารายณ์

คณะพรรคสี่หายพร้อมด้วยคุณหญิงวาดและเจ้าคุณป๋อจนี่ก็ฯ ได้เดินทางออกจากบ้าน “พัชรภรณ์” ในตอนสายวันรุ่งขึ้นซึ่งตรงกับวันเสาร์มุ่งตรงไปยังบ่อน้ำทิพย์กาญจนบุรีซึ่งประชาชนหลายจังหวัดนับจำนวนพันก็กำลังหลั่งไหลไปที่นั่นเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บของตนจากการอธิษฐานและอาบกินน้ำทิพย์ในบ่อน้ำทิพย์ที่วัดโกสินารายณ์

วันนี้เสี่ยหงวนทำหน้าที่ขับรถของเขาด้วยตนเองโดยมีคุณหญิงวาดนั่งกลางและเจ้าคุณป๋อจนี่ก็ฯ นั่งริมซ้าย พล นิกรและนายพลดิเรกนั่งอยู่ตอนหลังรถ พอร์คเทมส์รถบรรทุกขนาดเล็กที่ติดตามมาเจ้าแห้วเป็นคนขับ ในรถมีเก้าอี้นุ่มตัวหนึ่งพร้อมด้วยไม้ไฟทำเป็นคานหามสำหรับหามคุณหญิงวาดจากทางหลวงเข้าไปยังวัดอันเป็นระยะทางเกือบ ๒ กิโลเมตร นอกจากเก้าอี้ก็มีตู้ไม้แข็งแฉ่เครื่องดื่มและขวดน้ำเย็นขนาด ๒ ลิวนึ่งตู้ อาหารกลางวันใส่ปืนโตขนาดใหญ่อีก ๒ ปืนโตพร้อมด้วยหม้อข้าวและถ้วยชาม เสื้อสำหรับปูนั่งและเครื่องใช้อีกหลายอย่าง

การเดินทางไม่สามารถจะใช้ความเร็วได้เกินชั่วโมงละ ๓๕ ไมล์ เพราะคุณหญิงวาดขี้ลาดไม่ชอบนั่งรถเร็ว ท่านคอยมองดูเข็มวัดระยะความเร็วที่หน้าปัดตลอดเวลา ถ้าเข็มขึ้นเกินเลข ๓๕ ไมล์ ท่านก็ยกมือเขกศีรษะเสี่ยหงวนเป็นการเตือนให้เขาลดความเร็วลงทำให้เอาเสียอีกอดใจอย่างยิ่ง

“ว่า.....ย่องไปยังเมื่อไหร่จะถึงบ้านโป่งเสี่ยทีละครับคุณอา” อาเสี่ยกล่าวกับคุณหญิงวาดเมื่อเขาถูกเขกบาลดั่งไป๋กและต้องรีบถอนคันเร่งให้รถถล่นช้าลง

“แกจะรีบไปตายหรืออย่างไร” คุณหญิงพูดอย่างโมโห

“ก็รถคันนี้ผมไม่ได้ซื้อมาขับย่องเล่นนี่ครับ ขับมาโกฏิปีแล้วเพิ่งถึงนครปฐม รถก็คันๆ เขาตามหลังมาเขาแซงขึ้นหน้าไปหมดแล้ว”

คุณหญิงวาดหัวเราะหึ ๆ

“ถึงช้าดีกว่าไปไม่ถึง เมื่อกี้นี่แกเห็นไหมละ รถแท็กซี่ดีดคันลงไปนอนแช่อยู่ในคูข้างทางเลนนครไชยศรีมาหน่อยเดียวเท่านั้น”

“มือฉันให้คุณเอาไว้ใจเถอะครับ”

“ไม่เอาฉันยังไม่อยากตายโหง ตายเพราะรถคว่ำหรือรถชนกันมันทุเรศน้อยอยู่หรือ แขนขาขาดหรือม่ายก็คอขาดตัวขาดหน้าตาและเป็นหมูบะช่อ ถ้าจะตายก็ขอให้เจ็บตายเถอะ”

เสียงหงวนสั้นสิริชะซ่าๆ แล้วหันไปยิ้มกับเพื่อนๆ ของเขา

“เป็นยังงิจะนั่งชิมไปตามกัน จับซ่าๆ ยังจี๋สบายดีไหม”

นิกรพยักหน้า

“ดีโว้ย เหมือนกับเข้าขบวนแห่ศพ”

คุณหญิงหันมาทำตาเขียวกับหลานชายของท่าน

“แห่ศพแคะนะซี ตั้งสามสิบห้า ไมล์ยังซ้ำอีกหรือ นี่พ่อหงวนจับนะ ถ้าอ้ายแห้วจับละก็เกิน ๒๕ ไมล์เป็นอุกฟาดกบาลด้วยด้ามร่ม”

คาดคิดเล็กแก๊งคงรักษาความเร็วประมาณ ๓๐ ไมล์ต่อชั่วโมง นิกรนึกสนุกขึ้นมากก็บรรเลงเพลงแห่ศพโดยใช้ปากต่างแถวบรรเลงเพลง “สโลว์มาร์ช”

“ตีแต่แต่แต่...แต่แต่แต่แต่...ซึ่ง แต่...แต่แต่แต่ตีแต่แต่แต่...ซึ่ง แต่แต่แต่...ซึ่ง แต่แต่แต่...ซึ่ง”

ดร. ดิเรกยกฝ่ามือผลักหน้านิกรเต็มแรง

“พอแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หันมามองคุณนิกรอย่างเศร้าใจ

“จะเล่นจะหัวก็ให้มันนำคุณว่านี่หน้อยเถอะวะอ้ายกร มืออย่างที่ไหนอยู่ดี ๆ บรรเลงเพลงแห่ศพ”

“ก็รถมันวิ่งช้านี่ครับ” นิกรพูดยิ้ม ๆ

“เล่นซ้ำหมายถึงแห่ศพอย่างเดียวเท่านั้นละหรือ แห่นาคไปโบสถ์หรือแห่พระพุทธรูป แห่พระไตรปิฎกก็ได้”

นิกรหัวเราะ

“ถ้ายังงั้นสมมุติว่าแห่นาคไปวัดนะครับ ผมอยู่เฉย ๆ ถ้าไม่ได้พูดหรือเล่นอะไรประเดี๋ยวกี่” พูดจบนิกรก็โห่เสียงลั่นรถ

“โห้..ฮือฮือโห้ฮือโห้โห้ฮือ.....”

พล กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรกต่างร้องขึ้นพร้อมๆ กัน

“ฮือ”

แล้วนิกรก็บรรเลงแถวเพลงกราวนอกเสียงลั่น

“แต่แต่แต่แต่แต่ แต่ดีดีแต่ ซึ่งๆๆ ตะแตะแตะตีตีแต่แต่แต่ตีตีตีแต่ ตีแต่ต่อยแระ มงๆมมง เห่งมมง ๆๆ”

คุณหญิงวาดหันมาจ้องมองคุณหน้าหลานชายจอมทะเล้นของท่านด้วยความแปลกใจ นิกร
หยุดบรรเลงทันที

“อ้ายกร”

“ครับ”

“ถามจริงๆ เอะวะ แกสบายดีหรือ”

“ก็ยังงั้นแหละครับ บางทีมันก็ผลอๆ ไผ่ๆ ไปบ้างเหมือนกัน เหมือนกับอ้ายหงวนนั่น
แหละครับ” แล้วเขาก็ยกมือตอบว่าเสียหงวน “เร็วหน่อยไว้อ้ายหงวนถนนว่างแล้วเขียนสัก ๕๐
ไมล์เอะวะ”

“แกมาขับเองซีเอาไหมหละ”

“ไม่เอาไว้อ้ายหญิงแขกกบาล แหม-นั่งรถช้า ๆ ราคาญาติจ้ง ความจริงรถคาดเล็กคอย่างนี้
มันต้องวิ่งนำหน้ารถคันอื่น นี่เล่นยังกะรถยนต์ครั้งโบราณสมัยพระเจ้าอยู่ทอง”

คุณหญิงวาดยิ้มให้ลูกชายของท่าน

“แกเอาอะไรขับปากอ้ายกรให้มันหยุดพูดหน่อยได้ไหมวะพล”

พลหัวเราะเบาๆ

“ปล่อยมันเอะครับเดี๋ยวมันก็หลับ”

นิกระ โงกตัวมาทางเสียหงวนแล้วเฮ็ดตะโร

“เฮ้ ๆ หยุดเดี๋ยวนี้ไว้อัย แม่ค้าเขาหาบข้าวหลามผ่านมานอนัน หยุดให้กันซื้อข้าวหลามกินสัก
ห้าหกกระบอกเอะวะ”

อາเสียไม่ยอมหยุดรถเพราะมองเห็นทางแยกจากถนนเพชรเกษมไปบ้านโป่งกาญจนบุรีแล้ว

“ไปกินที่วัดไว้อัย เราคงถึงวัดโกสินารายณ์ราวเที่ยงกว่าๆ”

พอเข้าทางแยกเสียหงวนเห็นคุณหญิงวาดสนใจกับข้าวของในกระเป๋าสเงินใบใหญ่ของท่าน
เขาก็เหยียบคันเร่งลงไป คาดเล็กแก๊งแผ่นแป้ลั้วทวิความเร็วขึ้นทันทีทันใด คุณหญิงวาดหยิบหมาก
และพลูจิบใส่ปากเคี้ยว พอแลเห็นเข็มวัดความเร็วขึ้นถึงเลข ๔๐ ท่านก็ยกกรมแพทที่เป็นร่มชนิดหด
และยึดได้ตีคบาลอเสียก่อนข้างแรง ๒ ทีซ้อน

“ป๊อก ป๊อก”

คาดเล็กแก๊งลดความเร็วลงทันที เจ้าแห้วขับฟอร์ดเทมส์ติดตามมาในระยะใกล้รับเบรคจน
ตัวโก่งและบนพื้มฟ้าซึ่งเจ้าแห้วรู้ดีว่าคาดเล็กแก๊งถูกคุณหญิงวาดจำกัดความเร็วทำให้การเดินทาง
ล่าช้า

ภูมิประเทศสองข้างทางเป็นท้องนาและละเมาะเล็ก ๆ มีอาณาเขตเว้งว้างกว้างขวาง มีรถ
เล่นสวนมาตลอดทาง ส่วนมากเป็นรถของผู้ที่ไปบ่อน้ำวัดโกสินารายณ์ ทั้งรถส่วนตัวรถแท็กซี่และ

โดยสารที่จ้างเหมาเป็นรายคัน รถที่มาจากกรุงเทพฯหรือจังหวัดใกล้เคียงผ่านขึ้นหน้าฟอร์ดเทมส์ และคาดิลแล็กเก่งไปตามลำดับ

ในที่สุดรถก็เข้าเขตตลาดบ้านโป่งซึ่งมีความอ่อนหนาฝาคั่งคล้ายกับจังหวัดเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง เต็มไปด้วยอาคารร้านค้าเบียดเสียดชิดเยียดกัน ถนนหนทางกว้างขวางและสะอาดตา อาณาเขตย่าน ชุมชนุมนุชหรือย่านการค้าของอำเภอบ้านโป่งขยายกว้างขวางออกไปทุกปี ผู้คนหนาแน่น เป็น ศูนย์กลางการค้าของจังหวัดกาญจนบุรีและราชบุรี นอกจากนี้มีรถไฟผ่านแล้วยังเป็นชุมทางของรถโดยสารด้วย

นายพลดิเรกยกศอกกระทิงนิกรเบาๆ

“กรไวย ถึงบ้านโป่งแล้ว ตื่นขึ้นมาดูหมูบ้านร้านตลาดบ้างซี”

นิกรหลับตาพูดเสียงงัวเงีย

“ไม่เห็นมีอะไรนอกจากบ้านเรือนโป่งไปโป่งมาเขาถึงเรียกว่าบ้านโป่ง แล้วก็ช่างหมากหวานฉ่ำอร่อยกว่าที่อื่น”

พลมองดูหน้านิกรแล้วแก้มองขึ้นดั่งๆ

“หงวนไวย โน่นกัตตาการอะไรวะหุหุหุราดินี้หว่า หุหุครถกินอาหารจีนกันเถอะไวย”

นิกรลืมหัดตาโพลง

“ไหน กัตตาการไหน”

พลชี้มือไปที่ร้านข้าวต้มก๊วยเล็กๆ หลังหนึ่ง

“นั่นยังไหงลละ กัตตาการของของเหล่า”

นิกรทำหน้าที่แล้วนั่งสัปหงกต่อไป คาดิลแล็กเก่งและฟอร์ดเทมส์เล่นซ่า ๆ ผ่านตลาดบ้านโป่งและตัดออกถนนสายบ้านโป่ง – กาญจนบุรี รถประจำทางหลายคันเล่นตามกันไปสาย พา ผู้โดยสารมุ่งตรงไปยังวัดโกสินารายณ์ซึ่งล้วนแต่เป็นผู้ที่เจ็บไข้ได้ป่วยจากโรคต่างๆ นับตั้งแต่โรค ผิวหนังตาเจ็บเป็นแผลพุพองเน่าเปื่อยขึ้นเรือนกฐัน โรคภายในประสาทอัมพาตมือเท้าตายหรือปวดเมื่อยขัดขอกตามตัว คนไข้เหล่านี้มีญาติหรือบุตรภรรยาสามีพามาวันแต่ผู้ที่เจ็บป่วยเพียงเล็กน้อยไม่มากมายอะไรนัก

รถโดยสารที่แซงขึ้นหน้าไปเรื่อยๆ ทำให้ดร. ดิเรกมองดูด้วยความสนใจและแปลกใจ จนกระทั่งเจ้าคุณปัจฉินึกฯหันมามองดูหน้านายแพทย์หนุ่มแล้วถามว่า

“ไหง ดิเรก แก่รู้สึกยังไหงบ้างเท่าที่เกเห็นผู้คนมีความเลื่อมใสศรัทธาในบ่อน้ำทิพย์ที่วัดโกสินารายณ์อย่างมากมายเช่นนี้”

นายพลดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่

“อิท อีส วันเดอรฟูล เป็นแปลกมากครับ แต่ว่าบางทีน้ำในสระนั้นอาจจะมีแร่ธาตุบางอย่างที่เป็นยารักษาโรคให้หายได้บ้างเหมือนกัน แต่ไม่ใช่หายทุกโรค ถ้ารักษาได้ทุกโรคโรงพยาบาลทุก

แห่งก็เลิกดื่มได้ หมอและพยาบาลก็ไม่จำเป็นต้องมี ผู้ที่มีอาชีพเป็นหมอก็คงจะเดือดร้อนต้องหาบ
ข้าวแกงขายหรือม้ายก็เปลี่ยนจากหมอธรรมดาเป็นหมอคู่มือเสน่ห์หรือหมอช่างจับช่างปาขาย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะลั่น

“มันเป็นเรื่องของความศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเกิดจากความเร้นลับมหัศจรรย์ มีผู้ยืนยันว่าคนที่ป่วยไข้
หลายต่อหลายรายหรือนับพันรายหายป่วยอย่างน่าประหลาดเมื่อได้มาอาบกินน้ำศักดิ์สิทธิ์ในบ่อวัด
โกสินารายณ์”

คุณหญิงวาดขมขมเปรี้ยวที่วางอยู่ข้างๆ ท่านพาดคบบาลเสี่ยหงวนอีกทีหนึ่ง

“อย่าให้เกิน ๓๕”

อาเสี่ยยกมือคลำศีรษะแล้วจุกปากจึกจึก เขากล่าวขึ้นดั่งๆ ว่า

“เห็นจะต้องหาซื้อรถเก๋งเก่าๆ ไว้สักคันราคาสักสองสามพันบาทเอาไว้ให้คุณอนั่ง เลือกลง
ให้เก่าที่สุด เครื่องยนต์เร่งได้อย่างมาก ๒๐ ไมล์”

คุณหญิงวาดหัวเราะชอบใจ

“ดีซี ยังงั้นอาชอบไว้อยู่ตลอดก็ร้อยเปอร์เซ็นต์”

อาเสี่ยอมยิ้ม

“ซื้อรถคนนเสี่ยเลยเป็นยังไงครับผมจะซื้อให้คุณอาสักคันแล้วจ้างเขาต่อเป็นเก๋งพ่นสีให้
สวยติดเครื่องปรับอากาศเล่นได้อย่างมากชั่วโมงละ ๑๐ ไมล์เท่านั้น เสียงโคล้งคลั่งๆ ค่อย ๆ กลาน
ไป รถที่สวนมาเห็นเข้าก็หลบเสียวห่าง ถ้าจะมาวัดโกสินารายณ์ก็ต้องใช้เวลา ๕ วันเป็นอย่างน้อย ขน
เครื่องครัวเครื่องนอนใส่รถมาด้วยพอกำก็จอดนอน”

พอใกล้จะถึงทางแยกเข้าวัดโกสินารายณ์ทุกคนก็แลเห็นรถยนต์จอดอยู่เหยียดริมถนน
ประชาชนหลังไหลเข้าไปในวัดตามถนนลูกรังแคบๆ พอรถยนต์หลีกกันได้ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจ
จราจรได้ปักป้ายห้ามรถเข้าออกแล้วเพราะปรากฏว่ารถยนต์นับร้อยเข้าไปติดกันในเขตวัดเสียเวลา
ตั้งครึ่งก่อนวันกว่าจะออกมาได้และทำให้ถนนชำรุดเสียหายเนื่องจากรถบางคันเป็นรถโดยสาร
ขนาดใหญ่

ที่ปากซอยเข้าวัดมีตำรวจจราจรและตำรวจภูธรหลายนายคอยควบคุมการจราจรให้มีความ
เป็นระเบียบเรียบร้อยและอารักขาผู้ที่เดินทางมาบ่อน้ำทิพย์ คนที่เดินไม่ไหวญาติพี่น้องก็หิ้วปึก
ประคอง บ้างก็จูงมือไป เจ้าหน้าที่ลูกทุกคนหนึ่งภรรยาของเขาเท้าบวมเดินไม่ได้ถึงกับลงทูลยอมให้
เมียรักของเขาขี่หลังไปต่างม้า มีหน้าซำยังเอาเชือกร้อยกล้วยปากเขาให้เมียจับต่างสายบังเหียน
เรียกร้องความชื่นชมและความเห็นใจจากผู้ที่พบเห็น

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างลงมาจากรถคาดคิดแต่คั้งแล้วคงเหลือคุณหญิง
วาดนั่งอยู่บนรถตามลำพัง รถเก๋งคันงามและฟอร์ตเทมส์จอดชิดซ้ายของถนนห่างจากซอยเข้าวัด
เกือบ ๕๐ เมตร

เจ้าแห้วเดินยิ้มกริ่มเข้ามาหาเจ้านายของเขา อาเสี่ยวแลเห็นเข้าก็สัพยอกเจ้าแห้ว

“ขับรถยนต์มาจากกรุงเทพฯ เป็นยังไงบ้างอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วผินหัวเราะ

“รับประทานอืดอัดหน้อยครับ เหมือนกับขับรถที่วิ่งไม่เต็มสูบ”

“แล้วทำไมแกไม่แซงขึ้นหน้ามารอคอยอยู่ที่นี่ก่อนล่ะ”

เจ้าแห้วมองเข้าไปในรถคาดิลแล็คเก็งอย่างหวาดๆ

“รับประทานขึ้นแซงขึ้นมาผมก็ถูกท่านด่าสบายแฮไปเท่านั้น รับประทานจะเอาอย่างไรกันต่อไปล่ะครับ”

อาเสี่ยวว่า “ฉันกับเพื่อน ๆ จะช่วยกันห้ามแกอี๊พาคูณาเข้าไปที่บ่อน้ำทิพย์ แกกับคุณพ่อช่วยกันขนเสบียงอาหารตามไปก็แล้วกัน เอน้ำในตู้น้ำแข็งไปสักสองสามขวดก็พอแล้ว ฉันคิดว่าแกหิวบิ่โตและแบกเสื้อไปดีกว่า ให้คุณอาท่านถือแต่ขวดน้ำและแก้วน้ำกับตะกร้าใส่ถ้วยชาม”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ขึ้นปรึกษาหารือกันสักครู่ พลก็ชวนเพื่อนเกลอของเขาทั้ง ๓ คนไปที่รถฟอร์ดเทมส์ และช่วยกันแบกหามแกอี๊คานหามลงมาจากรถคันนั้น ตอนนี้องค์ผู้คนต่างก็เฮโลกันเข้ามาล้อมล้อมรถคาดิลแล็คเก็ง แล้วใครคนหนึ่งก็ร้องตะโกนขึ้น เมื่อพลช่วยประคองคุณหญิงวาดลงมาจากรถคาดิลแล็คเก็งให้ท่านนั่งลงบนเก้าอี้นวม

“เจ้านายมาจากบางกอกไวย เจ้านายผู้หญิงท่านเป็นง่อย”

เมื่อฝูงชนนับร้อยเข้ามาล้อมล้อมเช่นนี้ คณะพรรคสี่สหายก็รู้สึกกระดากอายไปตามกัน นิกรเดินเข้าไปหาเจ้าหนุ่มพินเมืองรูปร่างกำยำลำสันคนหนึ่งแล้วกระซิบกระซาบว่า

“น้องชาย อย่าหว่าเรารู้จักคุณหมื่นเลยนะ ถ้าหากว่าเราจะข้างแกและพรรคพวกแกอีกสามคนช่วยกันห้ามแกอี๊ตัวนี้เข้าไปในวัดแกจะช่วยเหลือเราได้ไหม”

เจ้าหนุ่มลูกทุ่งกาญจนบุรียิ้มอย่างสุภาพแบบลูกทุ่ง

“ได้ครับเจ้านาย พวกเรามีอาชีพรับจ้างอยู่แล้วนี่ครับ งานหนักงานเบาลำบากยากง่ายอย่างไร ถ้าเป็นงานสุจริตแล้วเราเอาทั้งนั้นแหละครับ รัฐบาลท่านสอนเราว่าอย่าอยู่เฉยๆ โดยไม่ทำงาน จงทำดี จงทำดี และจงทำดี สำหรับพวกผมถ้างานดีเงินดีครับเจ้านาย”

นิกรมองดูเจ้าหนุ่มรูปร่างใหญ่ด้วยความพอใจ

“เอายังงี้ก็แล้วกันนะ แกไปหาพรรคพวกมาอีกสามคนรวมสี่คน แล้วช่วยกันห้ามสุภาพสตรีญาติผู้ใหญ่ของเราไปที่สระน้ำศักดิ์สิทธิ์ ไปกลับคิดเท่าไรเราจะไปแวะกินข้าวกลางวันกันที่นั่นด้วย”

เจ้าหนุ่มนิ่งคิดสักครู่

“ถ้ายังงั้นคิดเหมือนกันเป็นชั่วโมงดีกว่าครับท่าน”

“ก็ได้ ชั่วโมงละเท่าไรล่ะ”

“อ้า — สี่คนคิดเหมาข้าวโม่โรงละ ๑๐๐ บาทครับ”

นิกรสะอึกเล็กน้อย

“ถือแพงกว่าแต่กึ่งนี่นะซี แท้ก็ซื้ออย่างมากรั้วโม่โรงละ ๓๐ บาทเท่านั้น”

“โธ่ เจ้านายครับ กำลังเครื่องยนตร์กับกำลังคนเทียบกันได้หรือครับ เมื่อผมรับจ้างแบกหามผมก็ต้องรับผิตชอบคอยระมัดระวังตลอดเวลา พลาดพลังท่านหล่นลงไปพวกผมก็เดือดร้อน ข้าวโม่โรงละ ๑๐๐ บาทดีแล้วครับ เราคนไทยด้วยกันผมไม่ขูดเลือดขูดเนื้อหรือครับ พวกผมรับจ้างแบกหามคนไข้เข้าไปในวัดทุกวัน ไล่เปลหามไปบ้าง นั่งเก้าอี้ยกไปบ้าง บางทีก็ให้จี้คอไปแต่ถ้าเป็นผู้หญิงก็ต้องแบกหามไปให้จี้คอไม่ได้”

“ทำไมล่ะ กลัวชวยหรือ” นิกรถาม

“ไม่ครับ แต่ผู้หญิงจี้คอมันจี้จี้ครับ ยิ่งสาว ๆ ยิ่งจี้จี้มาก ข้าวโม่โรงละ ๑๐๐ บาทตกลงนะครับ”

“เดี๋ยว ๆ อ้ายน้องชาย ต่อสักคำได้ไหม”

เจ้าหนุ่มลูกท่งอมยิ้ม

“เจ้านายจะให้เท่าไรล่ะครับ”

“ข้าวโม่โรงละ ๑๐ บาทเป็นยังไง”

“ไอ้โฮ นั่นมันสามลื้อใช้แรงคนสิบนี้ครับ”

เสี่ยหงวนเดินเข้ามาหานิกร

“ว่าไงไวย้อัยกร”

นิกรหันมามองดูอาเสี่ย

“กัณฑ์ตกลงจ้างเขากับพรรคพวกให้แบกหามคุณอาเข้าไปในวัด เขาคิดค่าแรงสี่คนข้าวโม่โรงละ ๑๐๐ บาท กัณฑ์ต่อเขา ๑๐ บาท”

อาเสี่ยจูปาก

“แกนี่จะกระดุกไปถึงไหนวะ ๑๐ บาทแกแบกเอาไหมด่า เพียงแต่แบกเก้าอี้ نرمเปล่าก็แยแล้ว” พูดจบเสี่ยหงวนก็พยักหน้าให้กับเจ้าหนุ่มลูกท่ง “ตกลงน้องชาย ข้าวโม่โรงละ ๑๐๐ บาทก็ ๑๐๐ บาท ไปหาพรรคพวกแกมาเถอะ”

เจ้าหนุ่มลูกท่งรีบเบียดเสียดฝูงชนที่ห้อมล้อมคณะพรรคสี่สหายเดินออกไป เป็นอันว่าสี่สหายไม่ต้องแบกหามคุณหญิงวาดแล้ว เมื่อมีเงินทุกสิ่งทุกอย่างก็สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ทุกคนต่างเดินไปที่รถบรรทุกขนาดเล็กคือรถฟอร์ดเทมส์ แล้วช่วยกันถือข้าวของคนละขึ้นสองขึ้น ซึ่งส่วนมากล้วนแต่เป็นเครื่องกิน เจ้าแห้วแบกเสื่อจันทบุรี ๒ ผืนกับปิ่นโตหนึ่งเถา พลหิวตะกร้าใส่ถ้วยชาม เสี่ยหงวนหิวตะกร้าใส่ขวดน้ำและผลไม้ ศาสตราจารย์ดิเรกหิวปิ่นโตหนึ่งเถา นิกรหิวหม้อข้าวซึ่งเป็นหม้อพลาสติกขนาดใหญ่สี่สหายมีหิว เจ้าคุณปัจจนึกฯ ถือกระติกใส่น้ำแข็งขนาดใหญ่

แล้วทุกคนก็พากันเดินเข้ามาหาคุณหญิงวาด เจ้าแห้วจัดแจงปิดธรรมาศลึงค์แก๊งเลื่อนกระจกขึ้นและ ล้อคกุญแจประตูไว้

ชายหนุ่มร่างใหญ่พานักแบกหามเพื่อนเกลอของเขา รวม ๓ คนเดินเข้ามารายงานตัวต่อเสี่ย หงวน

“นี่ครับเพื่อนๆ ของผมอีกสามคน”

อาเสี่ยพยักหน้ารับทราบ

“ดีแล้ว รู้สึกว่าแต่ละคนกล้าสั่งแข็งแกร่ง แต่ว่า....พวกแกเคยแบกหามอย่างนี้หรือเปล่า”

หัวหน้าแบกหามยิ้ม

“ไม่เคยครับ เราเคยแต่หามศพไปเข้าวัด”

คุณหญิงวาดสะดุ้งเฮือกสุดตัว

“หา ฉันไม่ใช่ผีนะพอมหาจำเรียว ฉันเป็นแต่เพียงคนเจ็บที่เดินไม่ถนัดเท่านั้น แล้วกัน....พูด ให้ใจเสียบ”

พล พัทธราภรณ์ พุดตัดบท

“อาละ พวกแกเข้าประจำที่ได้แล้วและหามคุณแม่ฉันไปที่สระน้ำได้แล้ว”

เจ้าหนุ่มลูกทุ่งประนมมือไหว้พลอย่างนอบน้อม

“เจ้านายต้องการกลองยาวหรือเถิดเทิงสักวงหนึ่ง ไหมครับสำหรับบรรเลงนำหน้าขบวน ราคาไม่แพงครับ จากนี้เข้าไปในวัดคิด ๕๐ บาทเท่านั้น”

พลเกือบจะหัวเราะออกมาดัง ๆ เขาหันมามองคุณหญิงวาดแล้วถามท่าน

“เอาไหมครับคุณแม่ ครีกรรีนดีเหมือนกัน”

คุณหญิงวาดลั่น

“ไม่เอาโวย แม่มารักษาตัวไม่ได้มาบวชจะได้แห่เข้าวัด”

นิกรร้องบอกพวกแบกหามทั้งสี่คน

“เอา – แยกไปได้แล้ว” พุดจบเขาก็โห่เสียงลั่น

โห้โห้โห้โห้โห้.....โห้....”

นักแบกหามทั้งสี่คนซึ่งคุ้นกับเสียงโห่ต่างร้องรับขึ้นทันที

“ฮิ้ว”

คุณหญิงวาดซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ล้มลุกแบกขึ้นแล้ว เจ้าหนุ่มลูกทุ่งทั้งสี่คนพาเดินมุ่งตรงไป ยังปากซอยเข้าวัด คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ และเจ้าแห้วต่างเดินรวมกลุ่มติดตามไป

ถนนเข้าซอยวัดเต็มไปด้วยฝูงชนหลั่งไหลไปมา บ้างก็เดินเข้าไปในวัด บ้างก็เดินสวนทาง ออกมา สองฟากถนนรื่นรมย์ร่มเย็น กลุ่มเมฆบังดวงอาทิตย์ไว้อากาศอบอุ่นเย็นสบาย

ชายชราคนหนึ่งอายุประมาณ ๗๐ ปีนั่งถัดไปตามข้างถนน คุณตาขาข้างซ้ายลืบไปข้างหนึ่ง เดินไม่ได้บ้านอยู่ราชบุรี อดส่ำหูกบ้านโดยสารรถเดินทางมาจนถึงที่นี่ แต่ชายชราผู้นี้ไม่มีญาติพี่น้องหรือลูกหลาน ความจริงก็คงจะมีอยู่บ้างแต่เนื่องจากแก่เป็นคนจนลูกหลานก็ไม่สนใจ ไม่ยอมรับนับถือว่าเป็นพ่อเป็นตาหรือเป็นลุง คนแก่ที่มีลูกหลานห้อมล้อมพร้อมพรอย่างคุณหญิงวาด และทุกคนต่างพะเน้าพะนอ เอาอกเอาใจท่านก็เพราะท่านมีเงินอยู่หลายล้านและมีทรัพย์สมบัติมากมายนั่นเอง

อาเสี้ยแลเห็นเข้าก็บังเกิดความสงสาร และสมเพทเวทนาถึงกับคว้าแขนนิกรพาเข้าไปหาชายชราผู้นั้น

“คุณตา คุณตาครับ” อาเสี้ยร้องเรียกชายชราว่าคุณตาตามแบบที่เด็ก ๆ หรือคนหนุ่มสาวเรียกชายชราในวัยนี้ว่าคุณตาจนเคยปาก

ชายชราหยุดชะงักเงยหน้าขึ้นยกมือป้องหน้าผากมองดูสองสหาย

“ว่าไงพ่อหนุ่ม”

อาเสี้ยยิ้มเป็นเมื่อถูกเรียกว่าพ่อหนุ่ม ความจริงเด็กเล็ก ๆ เรียกเขาว่าอาหรือลุงแล้ว

“คุณตาเดินไม่ได้หรือครับ”

“ยะ ขามันลืบไปข้างหนึ่งสองปีมาแล้วพ่อคุณ ฉันทมชานมาจากราชบุรี ก็เพื่อจะมาอาบและกินน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่บ่อน้ำวัดนี้ เข้าประคุณเอ๊ย ถ้าเดินได้ก็ค่อยยังชั่วหน่อยพอกินได้บ้าง เดินไม่ได้อาศัยเขากินเขากี่รังเกียจ”

เสี้ยหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่ หันมามองดูนิกรแล้วยิ้มเศร้า ๆ

“คนเราถ้าไม่มีเงินพอแก่ตัวลงก็ลำบากยากเย็นอย่างนี้แหละอ้ายกร มีลูกมันก็ไม่ยอมรับนับถือว่าเป็นพ่อ มีหลานมันก็ไม่ถือว่าเป็นหลาน แกช่วยหิ้วตะกร้าหน่อยเถอะวะ กันจะให้คุณตาชี้บอกกันไปจนถึงสระน้ำ อย่างน้อยกันก็ได้บุญกุศลช่วยคนแก่คนเฒ่า”

“โอ้โฮ” นิกรตรง “ไม่ใช่ใกล้นะโว้ยอ้ายหงวน แกลลบกบึงคุณตาไหวหรือ”

“เอาเถอะนำ ด้วยกุศลเจตนาของกันกันคงพาคุณตาไปถึง กันทำบาปมามากแล้วลองสร้างบุญกุศลไว้บ้าง โถ – สวมเสื้อเก่าและขาคุ่นงั้โสร่งเก่าคร่ำคร่ากางเกงในก็ไม่นุ่ง เราช่วยกันให้แก่ชี้หลังเราไปคนละครึ่งทางเถอะวะอ้ายกร กันสงสารจังเลย”

นิกรเห็นฟ้องด้วย

“เอา ช่วยเหลือคนแก่ได้บุญโว้ย ดึกว่าลอกทองพระหรือเรือวัด” พูดยบเขาก็เอื้อมมือรับตะกร้าใส่ขวดน้ำเย็นและผลไม้มาจากอาเสี้ย “โถ – คุณตาน่าจะเอาคนใช้มาด้วยสักสองสามคนจะได้ช่วยหามแกลเข้าไปในวัด”

“ปู่โธ” อาเสี้ยเอ็ดตะโร “คนใช้ที่ไหนเล่า”

“ไม่รู้ ก็เราทำไม่ถึงมีคนใช้ตั้งเยอะแยะเต็มบ้าน”

เสี่ยหงวนหันมาทางชายชราผู้นำสงสารแล้วก้มลงพูดกับแก

“คุณตาครับ คุณตาพอจะลุกขึ้นยืนได้ไหม”

“ไม่ไหวหรอกพ่อคุณ แต่ถ้าพ่อช่วยพยุงฉันลุกขึ้นละก็ฉันพอจะยืนทรงตัวอยู่ได้”

“โอ เต็นทวิสตี๋ไหวไหมครับคุณตา”

ชายชราฝืนหัวเราะ

“พอยกขาที่ล้มใส่นั่นแล้ว”

เสี่ยหงวนหัวเราะหึ ๆ ประคองคุณตาให้ลุกขึ้นด้วยความเมตตาสงสาร

“คุณตาเคยเล่นตั่งเตหรือเปลา่ครับสมัยที่คุณตายังเป็นเด็ก”

“อ้อ เคยซีพ่อคุณ นี่หมายความว่าพ่อจะเมตตาให้คนแก่ซีหลังเข้าไปในวัดยังงั้นหรือ”

“ใช่ครับ ซีหลังผมไปเถอะครับคุณตา เห็นสภาพของคุณตาอย่างนี้แล้วผมสงสารคุณตาเหลือเกิน อย่าถัดไปเลยนะครับอีก ๕ วันก็ยังไม่ถึงบ่อน้ำทิพย์ซีหลังผมไปดีกว่า”

ชายชรามองดูอาเสี่ยอย่างซาบซึ้งใจ แล้วแกก็ยกมือไหว้

“เจ้าประคุณเอ๊ย พ่อเป็นชาวบางกอกทำทางภูมิฐานไม่น่าจะมาสนใจกับคนแก่ที่ยากจนอย่างฉันเลย ผู้คนเขาเดินผ่านไปมาตั่งเยอะเยาะพืงจะมีพ่อเท่านั้น ที่หยุดไต่ถามฉัน และเมตตาช่วยเหลือฉัน ขอให้พ่อมั่งมีศรีสุขเงินทองไหลมาเทมาความเจ็บอย่ารู้ได้ความไข้อย่ารู้มีเกิด เจ้าประคุณ ก้มหลังลงซีพ่อฉันจะได้ซีไป”

อาเสี่ยหันไปยิ้มให้นิกร แล้วก้มหลังลงสมมุติตัวเองเป็นม้า คุณตาแผ่นแผ่นขึ้นไปนั่งบนหลังอาเสี่ยแล้วยกมือข้างซ้ายค้ำผมเสี่ยหงวนไว้เพราะกลัวตก

“อ้าว ๆๆ คุณตา” กิมหงวนร้องเอ็ดตะโร “อย่าดึงหัวผมซีครับประเดี๋ยวนั่งหัวหลุด เกาะป่าซีครับ”

ชายชราปล่อยมือออก แล้วยกมือทั้งสองข้างเกาะป่าอาเสี่ยหงวนแน่น นิกรมองดูด้วยความขบขันแถมเศร้าใจ

“ผมสงสัยว่าคุณตาคงเคยขี่ม้ามาแต่ก่อนเถอะครับ” นิกรพูดยิ้ม ๆ “คุณตากระโดดขึ้นหลังเพื่อนผมอย่างแกล่วคล่องว่องไวท่าทางก็บอกว่าขี่ม้าเป็นเสี่ยด้วย”

คุณตายิ้มแห้ง ๆ

“อดีตของคนเรา มันก็คือความฝันแหละคุณเอ๊ย” คุณตาพูดแบบปรัชญา “ชีวิตที่ผ่านมาแล้วก็เท่ากับว่าเราฝันดีและฝันร้าย สิ่งที่เป็นความจริงก็คือปัจจุบันนี้หรือในขณะนี้นั้นแหละครับ ผมไม่อยากบอกคุณทั้งสองเลยว่าอดีตของผมนั่นคือข้าราชการในกรมอัครราชคนหนึ่งและมียศเป็นรองเสวกเอกสมัยสมเด็จพระมหาธรรมราชาเจ้า เรื่องม้าหรือครับผมชำนาญมากเคยขับรถพระที่นั่งมาแล้ว เคยขี่ม้าแข่งเป็นจ็อกกี้ชั้นเซียนเมื่อสมัย ๕๐ ปีที่แล้วมา แต่เดี๋ยวนี้อันนี้ผมไม่ใช่ไน้ใครแห่งกรม

อัครราชเสียดแล้ว ผมคือตาแก่ที่อยากจนคนหนึ่งชายของเด็ก ๆ น้อย ๆ อยู่ที่สถานีรถไฟราชบุรีครับ
อาศัยเขาอยู่หากินไปวัน ๆ แต่แล้วก็มีอันเป็นล้มเจ็บเดินไม่ได้”

นิกรมองดูชายชราด้วยความตื่นตื่น

“ถ้ายังงั้นคุณตาเคยรุ่งเรืองมาแล้วนี่ครับ”

ชายชราฟืนหัวเราะ

“ผมไม่อยากจะเป็นอย่างนั้นหรอกครับ ผมคิดแต่เพียงว่ามันเป็นความฝันของผม ถ้าคิดถึงมันก็
เสียใจซ้ำใจครับ”

“ลูกหลานของคุณตามีหรือเปล่าครับ” นิกรซักต่อไป

“อ้อ ทำไมจะไม่มีครับ คนเราถ้าไม่มีลูกก็ต้องมีหลานและญาติพี่น้อง แต่ผมไม่มีมรดกให้
ใครนี่ครับใครเขาจะมานับถือผมเอาใจใส่ในตัวผม” พุดจบชายชราผู้มีนามว่าไกรก็ยกช้อนเท้าเท้า
สองกระแทกเสียดข้างอเสียดแล้วกระเดาะปากตามความเคยชินของแก่ที่เคยบังคับม้าเมื่อหนุ่มๆ

“คุณตา” เสียดหงวร้องเสียดหลง “ผมไม่ใช่ม้านะครับ โอ้อโฮ เอาช้อนมาแทงท้องผมอย่างนี้
ผมเกิดจึกจึขึ้นมาคุณตาก็ลงไปนอนหงายอยู่บนถนนเท่านั้น”

ลุงไกรยกมือไหว้ปะหลกๆ

“ขอประทานโทษเถอะครับผมเผลอไป”

กิมหงวนพาชายชราออกเดินไปตามถนนมุ่งตรงไปยังวัดโกสินารายณ์ พลกับ ดร. ดิเรกและ
เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หยุดรอกอยจนกระทั่งนิกรกับอเสียดตามมาทัน เจ้าคุณปัจฉินึกฯ มองดูอเสียดอย่าง
ชื่นชม

“ไม่เลวไว้อัยหงวน แกมีศรัทธาแรงกล้าถึงกับยอมให้คนแก่จีหลังแกเสียดนะ อย่างนี้เป็น
บุญกุศลที่น่าโมทนา”

อเสียดยิ้มให้

“ผมกับอัยกรเห็นคุณตานั่งถัดมาตามถนนก็สงสารแก่ครับ ขาแก่เป้.....เอ๊ย.....ลืบไปข้าง
หนึ่งเดินไม่ได้”

ดร. ดิเรกยิ้มเป็น

“อไร้อไร้อ ไร้อช่วยคนแก่ได้บุญมาก”

พลชี่มือไปทางคุณหญิงวาดแล้วบอกนิกร

“คุณแม่นั่งเก้าอี้ให้คนหามสบายไปเลย แกผลัดกับอัยหงวนให้คุณตาจีหลังแกบ้างซี”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“กัณฑกลงกับอัยเสียดแล้ว เราจะให้คุณตาจีหลังเราไปคนละครึ่งทาง ไปเถอะไว้อัยกรเดิน
หน่อย นี่มันเที่ยงครึ่งเลยเวลาอาหารกลางวันแล้ว”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ พากันเดินต่อไป เมื่อมาได้ครึ่งทางอาลัยก็ให้ชาย
ชราที่เหลือนิกรบ้าง นิกรพาลงไกรอดีตเสื่อผ้าวิ้งโยกไปตามถนน ผู้คนพากันมองดูอย่างขบขัน เมื่อ
เข้าเขตวัด ผู้คนก็หันหลามหนาแน่นทั้งหญิงชาย เด็ก ผู้ใหญ่ ล้วนแต่มาจากกรุงเทพฯหรือจังหวัด
ใกล้เคียง

บ่อหรือบึงใหญ่มองเห็นกว้างขวางเว้งว้างอยู่ทางด้านหนึ่งของวัดโกสินารายณ์ แต่น้ำใน
บ่อมีไม่มากนัก ประชาชนนับพันนั่งเรียงรายอยู่ริมสระกำลังอธิษฐานหรือกินน้ำใช้น้ำในสระลูบ
หน้าลูบตัว บ้างก็ตั้งขึ้นมาอาบ อาหารหาบเร่งแพร่ตลอดจนเครื่องดื่มจำหน่ายขายดีไปตามกัน
พระภิกษุของวัดโกสินารายณ์เดินป่วนเปื้อนอยู่หลายองค์คอยให้ความสะดวกแก่ประชาชน มีตู้
สำหรับใส่เงินบริจาคบำรุงวัดซึ่งบรรดาศาสนชนทั้งหลายต่างบริจาคเงินบำรุงพระพุทธศาสนา
ตามแต่ศรัทธาของตน

นิกรพาชายชราวิ้งเหวอะ ๆ ลงไปริมสระใหญ่แล้ววางลง เขย็นหอบแฮก ๆ เหนื่อยจนลม
ออกหู

“เอาละครับคุณตา ต่อจากนี้ไปคุณตาช่วยตัวเองเถอะนะครับ พยายามถัดไปริมน้ำอธิษฐาน
เสียก่อนแล้ววกน้ำกินเอาน้ำทาขาที่เจ็บ อย่าว่ายไปกลางสระล่ะครับเดี๋ยวจะจมน้ำตาย”

ชายชรายกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ขอบพระคุณครับเท่าที่คุณทั้งสองให้ความเมตตาคนแก่และเป็นคนแก่ที่ยากจนไร้ญาติ
ขาดมิตร ผมจะไม่ลืมพระคุณของคุณทั้งสองเลย หวังว่าหากลับคุณคงจะกรุณาให้ผมชี้หลังคุณ
ออกไปจนถึงที่รถเมล์จอดอีกไซ้ไหมครับ”

นิกรสะอึกโฮยง

“ไม่ไหวแล้วครับคุณตา คุณตาน้ำหนักตัวไม่มากก็จริง แต่ตูดแหลมยังกะเข็ม คุณตาหาทาง
กลับไปเองเถอะนะครับหรือมายกัถัดมาราชนกลับไป ระยะทางไม่ถึงสองกิโลเมตรคุณตาคงใช้
เวลาถัดเพียง ๓ ชั่วโมงอย่างมากถัดบ้างพักบ้าง อ้อ – แต่น้ำทิพย์ในบ่อนี้คงจะช่วยให้คุณเดิน
ได้นี้ครับ”

“จริงครับผมก็ลืมนึกไป”

นิกรผละจากชายชราเดินเข้าไปหาคณะพรรคของเขาซึ่งยืนห้อมล้อมคุณหญิงวาดอยู่ พลอุ้ม
ท่านลงจากเก้าอี้แล้วพาไปที่ริมสระ คณะพรรคของเขาทั้งเจ้าคุณปัจฉิมฯและเจ้าแห้วต่างติดตาม
ไปด้วย เจ้าหนุ่มลูกทุ่งซึ่งทำหน้าที่แบกหามทั้ง ๔ คนนั่งพักผ่อนอยู่ใต้ร่มเงาของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง
เจ้าแห้วรีบปฐเสื่อจันทบูรทั้งสองผืนที่ริมสระน้ำอันร่มเย็นเพราะเลือกที่ได้เหมาะเจาะ พล
ค่อยๆ วางคุณหญิงวาดลงบนเสื่อผืนหนึ่ง ทุกคนลงนั่งห้อมล้อม ใบหน้าของคุณหญิงวาดสดชื่น
ผุดปรกดี เมื่อท่านได้แลเห็นผู้คนมากมายพันนั่งอยู่นั่งริมสระอันกว้างใหญ่และกำลังรักษา
ตัวด้วยน้ำทิพย์หรือน้ำศักดิ์สิทธิ์ หลายต่อหลายคนคือกดีใจลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นเพราะอำนาจของ

น้ำทิพย์ในบ่อทำให้เขาหายป่วยทันทีทันควัน บางคนนัยน์ตาเจ็บมาแรมเดือนพอวิกน้ำลูบหน้า นัยน์ตาก็หายเจ็บอย่างน่าประหลาดและไม่น่าจะเป็นไปได้ ที่เป็นไข้เรื้อรังดื่มน้ำเข้าไปอีกเดียวไข้ก็ สร้าง ที่ปวดศีรษะเป็นโรคประสาทก็หายป่วยหรือมีอาการดีขึ้นทันที แข็งขามือเท้าบวมเอาน้ำทิพย์ าราดและทาที่ขยุบหายชั่วคราวไม่กี่นาทีเป็นที่น่าอัศจรรย์ใจนัก บรรดาคนไข้ทั้งหลายต่างยิ้มแย้ม แจ่มใสปิติยินดีไปตามกันเท่าที่หายป่วยอย่างรวดเร็วด้วยอนุภาพของน้ำทิพย์ในสระใหญ่นี้

นิกรพยักพโยกกับเจ้าแห้ว

“รื้อปิ่นโตออกไว้ย จัดแจงต้กข้าวใส่จานแจกจ่ายกันได้แล้ว”

คุณหญิงวาดโบกมือห้ามเจ้าแห้ว

“เดี๋ยวก่อน รอให้ข้าอริษฐานและกินน้ำทิพย์รักษาขาของข้าเสียก่อน”

“ว่า” นิกรตรง “กินข้าวเสียก่อนไม่ดีหรือครับ”

คุณหญิงวาดทำตาเขียว

“ยังไม่กิน”

นิกรแผ่นพรวดลุกขึ้นยืน

“ถ้ายังงั้นผมไปซื้อข้าวแกงกินละครับ ชินซักข้าผมเป็นลมตายแน่ เลยเวลาอาหารกลางวัน มาเกือบชั่วโมงแล้ว” พูดยบนิกรก็เดินคุ่ม ๆ ขึ้นไปตามความลาดของบ่อตรงไปที่หาบเร่แผงลอย ตามได้ต้นไม้ซึ่งมีอยู่มากมายหลายเจ้าด้วยกัน

คุณหญิงวาดเรียกฐุเทียนและไม้ขีดไฟมาจากเจ้าแห้ว ท่านจุดธูปขึ้น ๓ ดอกและเทียนจี๊ผึ้ง หนึ่งเล่ม ถึงเมื่หัวเข้าข้างขวาจะเจ็บปวดและบวมซ้ำ ท่านก็พยายามนั่งพับเพียบประนมมืออริษฐาน ขอให้คุณพระรัตนตรัยหรือเทพดาที่บันดาลให้น้ำในบ่อนี้เป็นน้ำทิพย์จงช่วยให้ท่านหายเป็นปกติ เมื่อท่านได้กินและใช้น้ำในสระนี้ทาหัวเข้าข้างขวาของท่านแล้ว

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ ศาสตราจารย์ดิเรกกวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณ เขามี ความรู้สึกเหมือนกับตกอยู่ในความฝันเมื่อแลเห็นคนไข้มากมายกระโดดโลดเต้นแสดงกิริยาดีอกดี ใจที่หายป่วยเมื่อได้กินน้ำหรือเอาน้ำชะโลมตัว มันไม่น่าจะเป็นไปได้แต่มันก็เป็นไปแล้วและ เกิดขึ้นแล้ว ซึ่งปรากฏอยู่ในสายตาเขา

คุณหญิงตั้งจิตอริษฐานอยู่เกือบ ๕ นาที ท่านก็ก้มลงกราบ ๓ ครั้งแล้วส่งฐุเทียนให้พล

“เอาไปปักไว้ที่โคนต้นไม้ลูก ชันเงินใบเล็กของแม่อยู่ที่ไหนล่ะ”

เจ้าแห้วตอบทันที

“รับประทานอยู่ในตะกร้าใบนี้ครับ” แล้วเขาก็ถือขันเงินคลานเข้ามาส่งให้คุณหญิงวาด อย่างนอบน้อม

ศาสตราจารย์ดิเรกมีท่าทางกระสับกระส่ายเมื่อได้เห็นคุณหญิงวาดก้มตัวลงใช้ขันเงินตักน้ำในสระที่ค่อนข้างขุ่นขึ้นมาประมาณครึ่งขัน ก่อนที่คุณหญิงวาดจะยกขึ้นดื่ม นายพลดิเรกก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“เว้ท เอ มินิท อย่าดื่มครับคุณอา”

คุณหญิงวาดมองดู ดร. ดิเรกอย่างเคืองๆ ขณะที่นิกรเดินกลับมา นั่งรวมกลุ่มตามเดิม

“อะไรอีกล่ะพ่อดิเรก”

นายพลดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่

“คุณอามั่นใจหรือครับว่าน้ำในบ่อนี้จะทำให้ขาของคุณอาหายเป็นปกติในทันทีทันใด”

“อ้าว เธอไม่เห็นหรือ ใครๆ เขาเป็นโรคอะไรเขาก็หายกันทั้งนั้น คุณชี ล้วนแต่ดีอกดีใจไปตามกัน”

“แต่น้ำในบ่อนี้มีเชื้อโรคแน่ๆ”

คุณหญิงวาดพูดตัดบท

“เอาเถอะน่า มันจะมีเชื้อโรคอะไรก็ช่างมัน”

ทันใดนั้นเอง ลุงไกรอดีตเสื่อม้ายก็เดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหายแล้วทรุดตัวลงนั่งบนเสื่อประนมมือไหว้คุณหญิงวาดอย่างพิบอบพิเทา

“กระผมหายแล้วครับคุณหญิง พอดื่มเข้าไปอีกเดียว เท้าซ้ายเคลื่อนไหวได้กระผมชักนำลูกพาخانทั่วกระผมก็ลุกขึ้นยืนและเดินได้คล่องแคล่วรีบเดินมาหาคุณหญิงจะได้หายเหมือนอย่างกระผม”

ทุกคนต่างพากันมองดูชายชราด้วยความตื่นตื่นแปลกใจ ศาสตราจารย์ดิเรกร้องขึ้นดัง ๆ

“มายก้อด...คุณตาหายแล้ว”

ลุงไกรหันมายิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

“ครับ เหมือนกับที่ผมไม่ได้เป็นอะไรเลย ผมเดินออกไปขึ้นรถที่นอกถนนใหญ่ได้อย่างสบายเชียวครับ”

นายพลดิเรกกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง เขายกไหล่พร้อมกับแบมือทั้งสองข้างแต่ไม่ยอมปริปากพูดอะไรอีก คุณหญิงวาดยกขันเงินขึ้นเหนือศีรษะของท่าน ทำปากหุบหิมิบสักครู่ก็ยกขันลงดื่มน้ำอีก ๆ ด้วยความหิวกระหายและด้วยจิตใจเลื่อมใส ท่านดื่มน้ำรวดเดียวหมดขันแล้วท่านก็นั่งนิ่งเฉยอยู่สักครู่ จึงหันมาทางคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าแก้ว

“รู้สึกเป็นยังไงบ้างครับคุณหญิง” เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ถามด้วยความสนใจ

คุณหญิงวาดทำท่าขนพองสยองเกล้า

“ชนลูกชู้ไปหมดทั้งตัวเลยล่ะเจ้าคุณ”

นิกรอ้าปากหาวแล้วกระซิบถาม

“ปวดท้องส้วมหรือครับ”

คุณหญิงวาดทำคอข่น

“ใครบอกแก่ล่ะ”

“ก็คุณอาบอกว่าคุณลูก.....”

คุณหญิงวาดทำหน้าชอปกล

“คุณลูกน่าจะตื่นตื่นในความศักดิ์สิทธิ์ของน้ำทิพย์ที่อากินเข้าไปไว้ หัวเข่าของอาหาย
ปวดแล้วแกล้งจับคูก็ได้”

นิกรเลื่อนตัวเข้ามาขมมือขวาจับเข่าขวาของคุณหญิงวาดแล้วแก้งบีบแรงๆ

“เจ็บไหมครับ”

“ไม่ ไม่เจ็บเลย”

ศาสตราจารย์ดิเรกทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“ผมเห็นจะเลิกเป็นหมอแน่ เป็นนักวิทยาศาสตร์อย่างเดวิดดีกว่า เท่าที่ผมเคยเรียนวิชา
แพทย์มาไม่เคยปรากฏว่าน้ำตามหัวหนองคลองบึงรักษาโรคได้เลย มีแต่ยาเชื้อโรคต่างๆ อาศัยอยู่ใน
ในน้ำถ้าจะกินก็ต้องต้มเสียก่อน หรือมายกั้ใช้ยาเชื้อโรคใส่ลงไปเหมือนน้ำประปาที่เรากิน ผม
ยอมรับว่าผมงงไปหมดแล้วครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกายิ้มให้ ดร. ดิเรก

“ความเร้นลับมหัศจรรย์ตลอดจนความอาภรรพณ์หรือความศักดิ์สิทธิ์นั้นยังมีอยู่นะดิเรก
แกล่อย่าคิดว่ามันเป็นเรื่องเหลวไหลไปเสียทั้งหมด”

ลุงไกรพูดเสริมขึ้น

“จริงขอรับได้เท่า กระทบเองอุตสาห์มาจากราชบุรีด้วยความยากลำบากก็เพราะได้เห็นผู้ที่
เขาป่วยไข้ด้วยโรคต่างๆ เขาพากันมาที่นี่แล้วหายป่วยกลับไป ที่เป็นมากเช่นเป็นมะเร็งหรือวัณโรค
เอาน้ำในสระนี้ใส่ขวดไปกินที่บ้าน กินเพียงสองสามมือก็หายป่วยขอรับ นามหัศจรรย์เหลือเกิน เขา
ว่าบ่อนี้มีเทพารักษ์อาศัยอยู่ครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกายิ้มเล็กน้อย

“อยู่ในปราสาทกลางเกาะนั่นกระมัง”

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้น

“กลางสระไม่เห็นมีอะไรนี่ครับ มีแต่แผ่นดินโคล่ขึ้นมาพ่นน้ำนิดหน่อยมองดูหรือมหารั่ม
เต็มทน”

“อ้าว” ท่านเจ้าคุณอุทาน “เดี๋ยวก๊ย้น โครมเข้าไปให้เท่านั้นเอง”

นิกรกล่าวขึ้นด้วยความหิว

“ลงมือกินข้าวกันเถอะพวกเรา คุณอาหายเจ็บขาแล้ว”

“ยังไว้ย” คุณหญิงวาดเอ็ดตะโร “ต้องเอาน้ำในสระลูบแข่งลูบขาและลองลูกขึ้นเดินคู่ก่อน
แกไปกินข้าวแกงมาแล้วไม่ใช่หรือ”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“ไม่ได้กินหรอกครับ ก็เจ้าๆ ขายหมดไม่มีเหลือผมเลยกลับมา”

เสี้ยหงวนคุณนิกร

“อดทนรออีกสักครู่เถอะวะ ไม่ตายหรอกน่า แกนี่มันกินเก่งเหลือเกิน”

ลุงไกรพูดเสริมขึ้น

“กระผมกราบลาเจ้าคุณคุณหญิงและพวกคุณ ๆ ละครับ กระผมจะรีบเดินทางกลับไป
ราชบุรีครับ พรุ่งนี้กระผมคงจะขายของได้” แล้วลุงไกรอดีตเสี้ยมั่งซึ่งได้สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างไป
แล้วก็ประนมมือไหว้ทุกๆ คนในท่าทางที่น่าสงสาร

เสี้ยหงวนส่งธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งให้ชายชรา

“เอ้า คุณตา ผมให้เงินคุณตาไว้ใช้ ๕๐๐ บาทอย่างน้อยเงินจำนวนนี้คงจะช่วยให้คุณตามี
ความสุขสบายขึ้นบ้าง”

ชายชราน้ำตาคลอ แกมองคูมิมหงวนด้วยความซาบซึ้งใจ แล้วแกก็แสดงความจงหอง
พระนางในศักดิ์ศรีของแกออกมา

“ขอบพระคุณครับที่เมตตาผม แต่ว่าผมรับไว้ไม่ได้หรอกครับ ผมไม่ใช่ขอทานถ้าผมจะรับ
เงินจากใครผมก็ต้องทำงานแลกเปลี่ยนเขา อยู่ดีๆ ใครเอาเงินมาให้ผมถึงจะมากมายเพียงใดผมก็รับ
ไว้ไม่ได้หรอกครับ คนที่เมตตาปรานีต่อคนแก่หาได้ยากเหลือเกินครับ” พุดจบชายชราอดีตเสี้ยมั่งก็
ลุกขึ้นพาตัวเดินไปจากที่นั้นอย่างภาคภูมิใจที่แกไม่ยอมรับเงิน ๕๐๐ บาทจากเสี้ยหงวน

“อ้อ” อาเสี้ยคราง “ยังงี้ก็มีด้วยไว้ย มนุษย์เรานี้มีหลายแบบบางคนก็หิวเงินบูชาเงินเป็น
พระเจ้า บางคนอย่างตาลุงไกรคนนี้แกเห็นเงิน ไม่มีความหมายสำหรับแก นานับถือแะวะ”

นายพลดิเรกเห็นพ้องด้วย

“อ้อไร แกจนก็จริงแต่แกก็พระนางในศักดิ์ศรีของแกมาก”

คุณหญิงวาดก้มตัวลงตักน้ำในสระขึ้นมาอีกครั้งขึ้นแล้วราดลงบนหัวเข้าข้างขวาของท่าน
ใช้มือลูบไล่น้ำให้เปียกชุ่ม ทุกคนต่างจ้องตาเขม็งดูคุณหญิงวาด นิกรถือโอกาสเอื้อมมือหยิบกับข้าว
ในปิ่นโตใส่ปากโดยไม่มองดูว่าเป็นอะไร แต่แล้วก็ปรากฏว่าที่เขาหยิบใส่ปากนั้นคือน้ำพริกส้ม
มะขามก้อนบ่อเริ่ม นิกรจึงทำท่าพะอืดพะอมน่าสงสารจะคายทิ้งก็ไม่กล้า ต้องฝืนใจกลืนเข้าไป

“อร่อยไหมวะ” พลถามยิ้ม ๆ “แกหยิบน้ำพริกส้มมะขามกินคำเดียวหมดด้วยเลย”

นิกรหันมาค้อนปะหลับปะหลืออก

“ตาดีนักอ้ายสันดาน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง คุณหญิงวาดส่งขันเงินให้เจ้าแห้วเก็บไว้ในตะกร้าและแล้วท่านก็ลุกขึ้นยืนอย่างกระฉับกระเฉงพลางหัวเราะชอบใจ

“โอ --- อาหายแล้วดิเรก อาการปวดเคล็ดบวมหายไปแล้ว สะ สะ อาจจะเดินให้เชอคุณ น้ำในสระนี่คือน้ำทิพย์อย่างไม่มีปัญหา” พุดจบคุณหญิงวาดก็พาตัวเดินวนเวียนไปมาอย่างคล่องแคล่วเหมือนเช่นเดิม ใบหน้าของท่านยิ้มระรื่นสักครู่ท่านก็กลับมานั่งร่วมวงด้วยความดีอกดีใจ “เห็นไหมคะเจ้าคุณดิฉันหายดีแล้ว ที่ปวดเมื่อยหลังปวดบั้นเอวมาแรมปีก็หายราวกับปลิดทิ้ง ดิฉันมีชีวิตชีวาขึ้นโดยไม่ต้องใช้น้ำมันใส่ผมที่เขาประกาศขาย”

เจ้าคุณปัจฉิมก็พลอยตื่นเต้นยินดีไปด้วย

“น่าประหลาดมหัศจรรย์ใจมากเชียวครับ ผมดีใจด้วยเท่าที่คุณหญิงหายป่วยจากอุบัติเหตุ น้ำในสระนี้มีค่าและมีความหมายมากทีเดียว”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น

“ไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้วค่ะเจ้าคุณ น้ำพุทุกๆ หยดในสระนี่คือน้ำทิพย์ซึ่งเกิดขึ้นจากพุทธานุภาพหรือด้วยอภินิหารของเทพยดา ต่อไปโรงพยาบาลหรือหมอไม่มีความจำเป็นแก่ใครอีกแล้ว ใครเจ็บไข้ได้ป่วยมาที่นี้ตั้งจิตอธิษฐานแล้วกินน้ำเข้าไปอีกสองอึกก็หายป่วยน่าสงสารพ่อดิเรกก็อดสำห้ขำมน้ำขำทะเลไปเรียนเมืองนอกเมืองนากลับมา การรักษาด้วยน้ำทิพย์ในบ่อนี้สะดวกสบายที่สุดไม่ต้องซื้อหาด้วย”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“จริงครับ พวกคุณหมอทั้งหลายคงหงิกรับประทานไปตามกัน รักษาด้วยน้ำทิพย์ถูกกว่า... ประหยัดกว่า...เร็วกว่า...เป็นฟองกว่าและมีกลิ่นสะอาด”

ศาสตราจารย์ดิเรกนั่งหน้าจ้อย คุณหญิงวาดมีท่าทางคึกคักผิปรกติ ท่านพยักหน้ากับเจ้าแห้วแล้วกล่าวขึ้น

“ตกข้าวได้แล้วไว้อ้ายแห้ว กินข้าวกันเสียที พักผ่อนกันอยู่ที่นี่ให้สบายใจอีกสักสองชั่วโมงแล้วค่อยกลับบ้าน”

เสี้ยหงวนก้มมือร้องตะโกนเรียกหัวหน้าแบกหามาให้มาพบเขา

“เฮ --- อ้ายทิด ทิดโยว๊วย ทิดสุด ทิดแก้วไว้อ เออ --- แกนั่นแหละชื่ออะไรก็ไม่รู้มานี่ซิ”

เจ้าหนุ่มลูกทุ่งที่ชื่อลอยไม่ได้ ชื่ออย่างที่กิมหงวนเรียกอย่างเดาศวดรีบลุกขึ้นพาตัวเดินเข้ามาหา และทรุดตัวนั่งลงคุกเข่าข้างเสื่อ

“เจ้านายจะใช้อะไรผมหรือครับ”

เสี้ยหงวนล้วงธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อฮาไวของเขา

“ไม่ได้ใช้อะไรแถมออก เรียกมาก็เพื่อจะสั่งให้แกกับพรรคพวกของแกมาช่วยกันห้ามเก้าอี้ ออกไปที่ถนนใหญ่และเอาไปไว้บนรถบรรทุกที่จอดอยู่หลังรถถังของเรา จำได้ไม่ใช่หรือว่าคัน ไหน”

“ครับ จำได้”

เสียงหวนขึ้นจนบัตรใบละร้อยบาทให้ ๒ ฉบับ

“เอา ให้แก ๒๐๐ บาทไปแจกจ่ายพรรคพวกของแกด้วย ความจริงเพิ่งชั่วโมงเดียวเท่านั้นนะ แยกเก้าอี้ออกไปไว้ที่รถก็ไม่มีคนนั่ง ขอบใจมากอายน้องชายที่ให้บริการเราเป็นอย่างดี ญาติผู้ใหญ่ ของเราที่พวกแกห้ามมาท่านเดินได้แล้ว”

ทิดลอยหันไปมองคุณหญิงวาด

“ผมยินดีด้วยครับที่ท่านหายแล้ว น้ำในบ่อนี้ช่วยให้ผู้คนหายป่วยใช้มานานับหมื่นแล้วครับ ผมกับเพื่อนๆ รับจ้างแบกหามคนไข้เข้ามาจากลับเขาเดินออกไปได้ทุกคน เว้นแต่ผู้ที่เจ็บหนักหรือ เจ็บเรื้อรังมานาน ขอบคุณนะครับ วันหลังเจ้านายพาใครมาอีกจำหน้าผมไว้ นะครับ ผมชื่อลอยครับ เป็นเด็กแถวนี้ผมไม่ได้ชื่ออย่างที่เจ้านายตะโกนเรียกผมเมื่อคืนนี้หรอกครับ”

เสียงหวนยืมแห่งๆ

“ก็ตอนแรกไม่ได้บอกกันนี้หว่าว่าแกชื่ออะไร กันก็ต้องเดาไปส่งเดช ตะโกนโหวกเหวกๆ เพื่อให้แกเหลียวมา ไปเถอะ ช่วยกันแบกเก้าอี้ออกไปเก็บไว้บนรถบรรทุก”

“ครับ สวัสดีครับทุกๆ คน”

ทิดลอยลุกขึ้นพาตัวไปจากที่นั่น ขณะพรรคสี่สหายกับคุณหญิงวาดและเจ้าคุณบั้งนี่ก็ ต่างนั่งล้อมวงรับประทานอาหารกลางวันกันแบบอาหารไทยมีกับข้าวมาหลายอย่าง ไช้พะโล้หมู พะโล้ ผัดพริกขิงหมูกับถั่วฝักยาว หมูทอด น้ำพริกมะขามสดกับผักจิ้ม คุณหญิงวาดแปลกใจเมื่อ เห็นแต่ถ้วยเปล่าๆ ไม่มีน้ำพริก

“นี่มันยังงัยกันวะ แม่นันไม่ได้ใส่น้ำพริกมาให้ แล้วจะกินกับตัวตะบวยอะไร”

พลหัวเราะหึๆ

“นั่นใส่มานี้แล้วครับคุณแม่ แต่เมื่อก็อ้ายกรถือโอกาสคว้าน้ำพริกทั้งก้อนใส่ปากคงเข้าใจ ผิดคิดว่าไช้พะโล้”

คุณหญิงวาดมองดูหลานชายจอมทะเล้นของท่านอย่างแปลกใจ

“แล้วแกก็กินเข้าไป”

นิกรอมยิ้ม

“ครับ จะคายออกมาก็เสียดังค์ศรีเลยกลืนเข้าไปทั้งก้อน แฮะ ฮะ กับข้าวยังมีอีกเยอะนี้ครับ แกงมัสมั่น ไก่ต้มป็นโต”

ทุกคนรับประทานอาหารกลางวันอย่างเอร็ดอร่อย ซึ่งเจ้าแห้วทำหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้เป็นอย่างดี แต่ศาสตราจารย์ดิเรกกินข้าวได้สองสามคำก็รวบซ่อนส้อม เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูหน้าเขยใหญ่ของท่านอย่างตื้นๆ

“เฮ้ --- แกอ้อมแล้วหรือดิเรก”

นายพลดิเรกผินยิ้ม

“ครับ ผมไม่หิว”

คุณหญิงวาดส่งเสียงเอ็ดตะโรขึ้นทันที

“ยังงัยกันพ่อดิเรก หรือเธอไม่สบายใจเท่าที่ได้มาเห็นความศักดิ์สิทธิ์ของบ่อน้ำทิพย์ที่นี่ กินเถอะน่าอย่าคิดอะไรเลย แม่สี่คนนั้นเขาอุตสาห์ทำกับข้าวมากมาย”

นายพลดิเรกยกแก้วน้ำแข็งขึ้นดื่มประมาณครึ่งแก้วแล้วยิ้มให้คุณหญิงวาด

“ผมยอมรับว่าผมได้รับความตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจมากเชียวครับเท่าที่อำนาจของน้ำทิพย์ทำให้ขาของคุณอาหายไต่อย่างฉับพลัน และคนไข้อีกมากมายหายป่วยถึงกับกระโดดโลดเต้นกันด้วยความดีอกดีใจ ที่ผมกินไม่ลงก็เพราะผมอยากจะพิสูจน์ความจริงให้แน่วว่าน้ำในบ่อนี้มีคุณค่าอย่างไรจึงสามารถรักษาโรคร้ายไข้เจ็บได้”

คุณหญิงวาดหัวเราะเบาๆ

“ก็อาบอกเธอแล้ว ถ้าไม่ใช่พุทธานุภาพก็คงเกิดจากอิทธิฤทธิ์ของเทพดาที่รักษาบ่อนี้”

“โน”

คุณหญิงวาดซักฉีก

“จะโนหรือจะบวมก็ตามใจแกเถอะวะ”

นายพลดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“ผมยังไม่เชื่อว่าความศักดิ์สิทธิ์ของน้ำเกิดจากพุทธานุภาพหรืออิทธิฤทธิ์ของเทพดาหรือเทพารักษ์ บางทีมันอาจจะมีแร่ธาตุอะไรบางอย่าง ทุกคนกินข้าวกันเถอะผมจะเดินสำรวจบ่อนี้เพื่อค้นหาความจริงในเรื่องนี้ในฐานะที่ผมเป็นหมอและนักวิทยาศาสตร์”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานคุณหมอรับประทานเสียให้อิ่มก่อนซีครับ แล้วค่อยไปตรวจดู”

ดร. ดิเรกสั่นศีรษะ

“ฉันอ้อมแล้ว ถ้าฉันมีอะไรข้องใจ เรื่องกินไม่สำคัญ” พุดจบศาสตราจารย์ดิเรกก็พาตัวเดินไปจากที่นั่น

รอบบริเวณบ่อหรือสระอันกว้างใหญ่ประชาชนต่างนั่งอยู่เรียงรายจุดรูปเทียนอธิษฐาน บ้างก็กำลังตักน้ำในบ่อขึ้นมาดื่มหรือราดตามเนื้อตัว น้ำในบ่อขุ่นเล็กน้อยมีดินใมน้ำเช่นกกหรือหญ้าขึ้นปกคลุม นอกจากนี้ยังมีต้นผักตบชวาด้วย

ที่ต้นไม้ใหญ่ริมน้ำแห่งนี้หนึ่งนายพลดิเรกแลเห็นประชาชนหญิงชายกลุ่มหนึ่งกำลังนั่งห้อมล้อมใช้ก้อนอิฐหรือก้อนหินถูต้นไม้ที่เอาเม็ดแกะเปลือกออกเสียดก่อน ทุกคนตั้งอกตั้งใจฝนต้นไม้อย่างขมุกขมู้น ศาสตราจารย์ดิเรกสนใจอย่างยิ่งก็เดินเข้าไปดู พอผู้ชายชราคนหนึ่งเดินยิ้มออกมาจากต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น เมื่อสบตากับดร. ดิเรกแกก็หยุดยิ้มทันที

“คุณลุงกับท่านเหล่านี้ทำอะไรกันครับ”

ชายชรายิ้มแห้งๆ

“แะ แะ ขอห่วยครับ”

ศาสตราจารย์ดิเรกขมวดคิ้ว่น

“ขอห่วย.....”

“ครับ เลขท้ายสามตัวรางวัลที่หนึ่งงวดวันอังคารที่จะถึงยังงี้ละครับ”

“ขอขังใจคุณลุงกรุณาอธิบายให้ผมฟังหน่อยได้ไหม”

“อ้อ ได้สิครับ วิธีขอไม่ยากอะไร กราบไหว้ระลึกถึงเทพดาที่รักษาบ่อน้ำทิพย์นี้เสียดก่อน แล้วก็เอาเม็ดแกะเปลือกไม้ออกนิดหน่อย ต่อจากนั้นก็เอาอะไรฝนต้นไม้เหรียญสลึงก็ได้ครับ ฝนเดียวเดียวก็มองเห็นเป็นตัวเลข แต่มีเคล็ดลับว่าได้แล้วห้ามบอกใครแม้แต่ลูกเมียของเราก็บอกไม่ได้ ที่นี้เราก็ไปแทงใต้ดินเสียดครับ แพงสัก ๑๐ บาทก็ได้ ๕,๐๐๐ สบายแฮไปแล้ว คนจนอย่างผมมีเงินครึ่งหมื่นก็ถอนตีพุงไปร่วมปี”

ดร. ดิเรกสนใจอย่างยิ่ง

“คุณลุงช่วยอธิบายให้คนโง่ ๆ อย่างผมได้เข้าใจให้ละเอียดกว่านี้หน่อยเถอะครับ เรื่องห่วยใต้ดินนะผมเข้าใจ แต่ผมไม่เข้าใจที่คุณลุงฝนต้นไม้โง่เห็นเป็นตัวเลขได้ผมงงจริงๆ ครับ”

ชายชรายิ้มเล็กน้อย

“ก็ด้วยอำนาจบุญฤทธิ์ของเทพดารักษาบ่อน้ำทิพย์ยังงี้ละครับ”

“โอ --- ออไร้อไร้อ เรย์มีคนมาฝนหาตัวเลขแล้วไปแทงห่วยใต้ดินถูกหรือเปล่าครับคุณลุง”

“ไอ้โฮ รวยกันจมไปเลยครับ บ่อน้ำนี้ไม่เพียงแต่มีความศักดิ์สิทธิ์รักษาโรคภัยไข้เจ็บได้อย่างเดียว ยังให้เลขท้ายได้แม่นยำตรงเผงไม่ต้องใบ้ ไม่ต้องสับตัวหรือแทงลดแทงเพิ่มให้ขุ่น ฝนได้เลขอะไรก็ไปแทงได้เลย หรือจะจุดเทียนขี้ผึ้งหยดลงบนดินจนกว่าจะมองเห็นเป็นตัวเลขก็ได้ ที่ทำม่วงที่เมืองกาญจน์รวยไปตามกันครับ เจ้ามือกินรวบที่เมืองกาญจน์ฆ่าตัวตายไปสองคนแล้วเพราะไม่มีเงินจ่าย ที่นครปฐมก็รวยกันเป็นแสน ๆ เจ้าของรถเมล์ทางสามพรานกินรวบตั้งสองแสนเชียวนะครับ ทางราชบุรีทางเมืองเพชรรวยกันเป็นพันเป็นหมื่น งวดที่แล้วมานี้แหละครับ”

ดร. ดิเรกถอนหายใจหนัก ๆ

“บ่อน้ำทิพย์วัดโกสินารายณ์ศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้เชียวนะหรือคุณลุง”

“ครับ ผมเองเป็นเหน็บชาเดินไม่ได้มาสามสี่ปีแล้ว ลูกสาวคนเล็กของผมเขามีพี่ทำงานอยู่
โรงกระดาษเมืองกาญจน์เขาพาผมมารักษาตัวที่นี่ พอกินน้ำเอาน้ำราคาอาหารของผมก็ดีขึ้นทันที
แต่ข้างซ้ายยังแย่น้อย ลูกสาวผมมันตักน้ำใส่ขวดเอาไปบ้านให้ผม
อาบน้ำ เพียง ๕ วันเท่านั้นผมก็เดินได้เหมือนแต่ก่อน ผมอยู่ที่ตลาดบ้านโป่งนี่เองครับ ผู้คนที่บ้าน
โป่งใครป่วยไข้ไม่สบายก็พากันมาที่นี่แล้วก็หายเป็นปกติไม่ว่าจะป่วยเป็นโรคอะไร เป็นอัมพาต
ปากเบี้ยวมือเท้าตายก็เดินได้คล่องแคล่ว โรคภายในเช่นโรคไตใส่กระเพาะอาหารมะเร็งหรือ
ฝืนในท้องกินปุ๊บหายปั๊บกินก็ได้เท่าก็ได้ครับ ให้หายใครไม่เคยผิด”

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มเจื่อนๆ

“อ้อไร คุณอาของผมท่านเป็นผู้หญิงและแก่แล้วท่านตกบันไดหัวเข้าวมกระดูกเคลื่อนชนิด
น้อยรักษาตัวมาหลายวันยังไม่ดีขึ้น ผมกับญาติๆ พาท่านมาที่บ่อน้ำทิพย์เมื่อสักครู่นี้เอง พอท่านมา
กินน้ำในบ่อเข้าไปท่านก็ลุกขึ้นเดินได้ทันที น่าประหลาดมาก”

“หรือครับ ไม่แปลกอะไรหรอกครับ ใครๆ ก็รู้น้ำในบ่อนี้คือน้ำทิพย์รักษาโรคได้ทุก
ชนิด คุณป่วยเป็นอะไรบ้างหรือเปล่าล่ะครับ ถ้าป่วยเป็นต้นว่าชดชอยปวดเมื่อยหลังหรือแข้งขาตื้อ
น้ำในบ่ออีกเดี๋ยวก็หาย อ้า --- ผมลาคุณล่ะครับ เมียผมเขารอผมอยู่ที่หน้าวัดเราจะรีบกลับบ้านไป
อังกฤษที่ ๒๖ นี้ ผมรายนะ ท่านให้เลขผมสวยเสียแต่ผมเสียใจที่ผมบอกคุณไม่ได้ ถ้าคุณอยาก
ได้ฝนเอาเถอะครับ ต้นไม้ต้นนี้ไม่ซำก็กร่อนทั้งต้นแล้วก็คงพังลงมา”

ดร. ดิเรกเต็มไปด้วยความประหลาดมหัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง ชายชราผู้นั้นจากเขาไปแล้ว นาย
พลดิเรกแลเห็นนักนิยมน้ำทิพย์ได้ดินหรือกินรวบกำลังตั้งอกตั้งใจฝนตัวเลขรอบ ๆ ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น
และเมื่อเขามองไปตามริมสระเขาก็เห็นหญิงชายนับจำนวนร้อยที่กำลังคือคใจที่เขาหายป่วยจาก
โรคภัยต่างๆ หลังจากที่ได้อธิษฐานและกินน้ำในบ่อน้ำทิพย์นี้ นายแพทย์หนุ่มเดินสำรวจบริเวณบ่อ
น้ำทิพย์ต่อไป

ในที่สุดเขาก็กลับมาหาคณะพรรคของเขาเมื่อทุกคนรวมทั้งเจ้าแก้วได้รับประทานอาหาร
กลางวันกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ใบหน้าของศาสตราจารย์ดิเรกเคร่งเครียดแสดงความจงนสนเท่ห์ใจ

“ไปถึงไหนมาวะหมอ” เสี่ยหงวนถามเขา

ดร. ดิเรกทรุดตัวลงนั่งบนเสื่อจันทบุรีแล้วยิ้มให้

“เดินสำรวจริมบ่อน้ำ พบผู้คนนับพันกำลังรักษาตัวอยู่และหลายร้อยคนหายป่วยแล้วถึงกับ
กระโดดโลดเต้นคือคใจไปตามกัน แต่ว่าคนที่มาที่นี่ครั้งหนึ่งมาขอหายไม่ได้มารักษาตัวตาม
ต้นไม้ใหญ่ๆ มีคนนั่งฝนต้นไม้ ได้ข่าวว่ามีผู้ถูกกินรวบร่ำรวยไปตามกัน”

พลสบตากับนายพลดิเรกเขาก็ถามว่า

“แล้วแกเชื่อหรือยังว่าน้ำในบ่อใหญ่นี้มีความศักดิ์สิทธิ์สามารถรักษาโรคได้”

ศาสตราจารย์ดิเรกฟืนหัวเราะ

“ความจริงยังไม่มีเหตุผลที่ควรเชื่อถือ แต่เมื่อกันเห็นคนไข้ที่รักษาตัวหายป่วยเป็นต้นว่าคุณอาหญิงและตาลูกอดีตเสียม้ากับใครต่อใครอีกเยอะแยะกันก็ต้องเชื่อกันยอมรับว่ากันรู้สึกตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจที่สุด” พุดจบเขาก็ส่งเหล็กกลมๆ ยาวประมาณ ๒ ฟุตต้นหนึ่งที่เขาเก็บได้และถือติดมือมาให้เจ้าแห้ว “เฮ้ --- แกเอาเหล็กค้อนนี้ฟาดหน้าแข้งหรือตาคุ่มฉันทักโป๊กเถอะวะ เอาให้เต็มเหนี่ยวเลย แล้วฉันจะอธิษฐานเอาน้ำในสระนี้กินและทา”

เจ้าแห้วทำหน้าเบ้

“รับประทานอย่าเลยครับ ถ้าคุณหมอขาคักและรับประทานน้ำทิพย์ในบ่อนี้รักษาไม่หายรับประทานผมก็มีหวังติดคุกฐานทำร้ายร่างกายเท่านั้น”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครึ้นเครง เจ้าคุณปัจจนึกฯมองดูเขยใหญ่ของท่านอย่างขบขัน

“แกจะทดลองตัวแกเองหรือดิเรก”

“ออไร้ ผมอยากรู้ความจริงครับเพื่อประโยชน์ในการแพทย์” แล้วเขาก็เอื้อมมือกระซอกท่อนเหล็กมาจากเจ้าแห้วส่งให้นิกร “เฮ้ --- ช่วยตีขากันหน่อยเถอะวะ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ตีหัวก็แล้วกัน”

นายพลดิเรกสะดุ้งโหยง

“โน้ ๆ กันต้องการให้ขากันหักหรือเคล็ดขอก ดีหัวหัวแตกเป็นแผลใช้น้ำทิพย์รักษาบาดแผลหายทันทีไม่ได้ เอาซี กันยอมเจ็บเพื่อพิสูจน์ความจริง” พุดจบนายพลดิเรกก็เหยียดขาขวาให้นิกร

นิกรเงื่อเหล็กขึ้นสุดแขนแล้วพุดเสียงสั้นเครือ

“อ้ายหมอ”

“หือ”

“ถ้าแกขาคักกลายเป็นคนพิการไปตลอดชีวิตอย่าผูกเวรจองกรรมกับกันเลยนะกัน ไม่ได้ทำร้ายแก โครๆ ก็รู้เห็นเป็นพยานว่าแกให้กันตีหน้าแข้งแกเพื่อพิสูจน์ความจริงเกี่ยวกับน้ำทิพย์ในบ่อนี้”

“เออน่า” ดร. ดิเรกทวาด “พุดมากจริงไว้วัย ดีเถอะ”

นิกรขยับแล้วขยับอีกแต่ไม่กล้าหวดท่อนเหล็กลงบนขาศาสตราจารย์ดิเรกในที่สุดก็ส่งท่อนเหล็กให้อาเสี่ยกิมหงวน

“แกเป็นคนดีเถอะวะ กันเสียวไส้ดีไม่ลง”

เสี่ยหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ วางท่อนเหล็กลงบนหัวเข่าข้างขวาแพทย์หนุ่มกระเดาะเบาๆ แล้วเงื้อขึ้นฟาดลงไปที่หัวเข่าของศาสตราจารย์ดิเรกก่อนข้างแรงเสียงดังโป๊ก

“โอ๊ย” ศาสตราจารย์ดิเรกร้องสุดเสียงขมวดคิ้วนี้หน้าแสดงถึงความเจ็บปวดครวคร่าอย่างยิ่ง ทุกคนหน้าตื่นไปตามกันหัวเข้าข้างขวาของ ดร. ดิเรกบวมปูดขึ้นมาทันทีมีรอยช้ำเพราะถูกฟาดด้วย ท่อนเหล็กคุณหญิงวาดเอ็ดตะโรลั่น

“บ๊ายอะไรก็ไม่รู้หวดเสียเต็มที่มีอย่างที่ไหน”

เสียงหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ก็ดิเรกมันขอร้องให้ตีมันนี่ครับ”

คุณหญิงวาดมองดู ดร. ดิเรกอย่างขบขันและสงสาร

“เป็นยังไงบ้างพ่อดิเรก เจ็บไหม”

“อูย เจ็บอย่างบอกใครเชียวครับ” แล้วเขาก็ครางหงิงๆ หันมาทางเจ้าแห้ว “ขอรูปเขียน หน่อยไว้อยู่เร็วๆ เจ้า สงสัยว่าขาหักแน่”

เจ้าแห้วรี้อตะกร้าหัวแล้วนำรูปเขียนไม้ขีดไฟมาให้นายแพทย์หนุ่ม

“รับประทานใจดีๆ นะครับคุณหมอ”

นายพลดิเรกขบขมวดแสดงถึงความเจ็บปวดที่หัวเข้าข้างขวาของเขา นิกรนั่งหัวเราะงอ ไปงอมา ท่านเจ้าคุณบ่นพึมพำไม่ชอบใจที่เสียงหงวนเอาท่อนเหล็กตีศาสตราจารย์ดิเรกอย่างรุนแรงเช่นนี้ ประชาชนหลายคนเข้ามายื่นห้อมล้อมมองดู ดร. ดิเรกเพราะได้ยินเสียงเขาร้องครวญ คราง

ในที่สุดศาสตราจารย์ดิเรกก็จูดรูปเขียนประนมมืออธิษฐาน แล้วเขาก็หันมาถามคุณหญิง วาด

“อธิษฐานว่าอย่างไรครับคุณอา”

คุณหญิงวาดพูดพลางหัวเราะพลาง

“ก็พูดในใจซิว่าขอให้เทพยดาอารักษ์หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่รักษาบ่อน้ำนี้ดลบันดาลให้ขาของ เธอหายเป็นปกติหลังจากเธอดื่มน้ำในสระและเอาน้ำทา”

นิกรเอื้อมมือเขียนเอวนายแพทย์หนุ่มแล้วกระซิบบอก

“ขอเลขท้ายให้กันด้วยไว้ย”

ศาสตราจารย์ดิเรกทำปากหมุบหมิบสักครู่ก็ก้มลงกราบ ๓ ครั้งแล้วส่งรูปเขียนให้เจ้าแห้ว นำไปปักที่โคนต้นไม้ พลส่งขันเงินให้ ดร. ดิเรกทันที นายแพทย์หนุ่มร้องครางหงิง ๆ ก้มลงตักน้ำ ในบ่อขึ้นมาครึ่งขัน เขามองดูน้ำสีขุ่นๆ ด้วยความประหวั่นพรั่นใจเพราะกลัวเชื้อโรคสารพัด แต่ ความเจ็บปวดที่ได้รับ ทำให้เขาหมดความเกรงกลัวเชื้อโรคแล้วเขาก็ยกขันเงินขึ้นดื่มน้ำสามสี่อึก เสร็จแล้วก็กวักน้ำในขันชุบชะโลมหัวเข้าข้างขวาของเขา

ในเวลานั้นเองอาการเจ็บปวดที่หัวเข้าก็ค่อยๆ บรรเทาลงเหมือนกินยาระงับปวด สีหน้าของ ดร. ดิเรกชุ่มชื้นขึ้นทีละน้อย

“เป็นยังไงบ้าง” เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถามด้วยความเป็นห่วง

นายพลดิเรกไม่ตอบได้แต่ยิ้ม เขาวัดน้ำในขันทาหัวเข้าข้างขวาและตักขึ้นมาอีกหนึ่งขัน ประชาชนหญิงชายที่ยืนมองดูอยู่ต่างมองไปกลางสระน้ำแล้วก้มมือไหว้ด้วยความเลื่อมใสศรัทธาในความศักดิ์สิทธิ์ของน้ำทิพย์ในบ่อใหญ่นี้

ในที่สุดศาสตราจารย์ดิเรกก็แผ่นพรวดลุกขึ้นยืนแล้วร้องขึ้นดังๆ

“อิท อีส วันเดอรฟูล โอ --- ฝรั่งหายแล้ว ขาของกันหายปวดแล้ว ฮะ ฮะ น้ำในบ่อนี้วิเศษกว่าหม้อและยาทั้งหลาย ดีกว่า....เร็วกว่า....ประหยัดกว่า.....ประหลาดที่สุด ที่นี่คือแดนมหัศจรรย์แน่นอน กันเลิกเป็นหมอได้แล้ว” แล้ว ดร. ดิเรกก็เดินเข้าไปหาประชาชนที่ยืนจับกลุ่มมองดูเขา “พวกคุณก็หายป่วยเพราะน้ำทิพย์ในบ่อนี้ใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ” ชาวพื้นเมืองในวัยกลางคนพูดยิ้ม ๆ “ผมเป็นไข้หวัดใหญ่มา ๑๐ วันแล้ว พอกินน้ำทิพย์เข้าไปอีกเดี๋ยวก็หาย สดชื่นแข็งแรงเหมือนไม่ได้เป็นอะไร”

นายพลดิเรกยิ้มเป็น

“บ่อน้ำทิพย์นี้ทำให้ผมตื่นตื่นประหลาดใจมากเชียวครับ โอ --- ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยแต่ มันก็เป็นไปแล้ว”

ในราว ๑๔.๐๐ น. เศษ คณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง และเจ้าแห้วก็พากันเดินทางกลับกรุงเทพฯ ทั้งคุณหญิงวาดและศาสตราจารย์ดิเรก ต่างเดินได้คล่องแคล่ว เป็นปรกติด้วยอานุภาพของน้ำทิพย์ในสระวัดโกสินารายณ์นั่นเอง

- อวสาน -

